FAPTELE APOSTOLILOR

... DUPĂ 2000 DE ANI

PROVOCĂRI DOCTRINARE ȘI PRACTICE

ghid de studiu
pentru grupurile mici

FAPTELE APOSTOLILOR ... DUPĂ 2000 DE ANI

PROVOCĂRI DOCTRINARE ȘI PRACTICE

GHID DE STUDIU PENTRU GRUPURILE MICI

BISERICA METANOIA ARAD
2016

Faptele Apostolilor... după 2000 de ani.
Provocări doctrinare și practice
Ghid de Studiu
© Biserica Creștină Baptistă Metanoia Arad, 2016
Str. Tribunul Dobra nr. 8
www.bisericametanoia.ro
Tel. 0257 255 226

Calendar de studiu

FAPTELE APOSTOLILOR... DUPĂ 2000 DE ANI. PROVOCĂRI DOCTRINARE ŞI PRACTICE

Lecția	Săptămâna	Tema
1	6-12 Martie	Duhul Sfânt în Faptele Apostolilor
2	13-19 Martie	Natura și funcțiile Bisericii
3	20-26 Martie	Miracolele în Biserica Primară
4	27 Mar – 2 Apr	Necesitatea convertirii în mântuire
5	3-9 Aprilie	Evanghelizare în acțiune
6	10-16 Aprilie	Predicarea în Biserica Primară
7	17-23 Aprilie	Contextualizarea mesajului Evangheliei
-	24 Aprilie	Intrarea Domnului Isus în Ierusalim
-	25 Apr – 01 Mai	Săptămâna Mare și Învierea Domnului Isus

Lecția 1

DUHUL SFÂNT ÎN FAPTELE APOSTOLILOR

Textul biblic: Faptele Apostolilor 2:1-11

Introducere

Unii au numit cartea „Faptele Apostolilor" și cartea „Faptele Duhului Sfânt"! Observația are o oarecare justificare mai ales atunci când vedem lucrările extraordinare ale Duhului în nașterea și formarea Bisericii lui Cristos din primul veac. Scriitorul cărții, evanghelistul și medicul Luca, are grijă ca toți cititorii să perceapă spiritul de continuitate al lucrării lui Isus Cristos în viața noii comunități întemeiate de El. Același Duh Sfânt care a fost cu Isus în timpul lucrării Lui, este și cu ucenicii Lui în perioada care a urmat morții, învierii și înălțării Lui. Duhul care L-a botezat cu focul suferinței pe Isus este același Duh care urma să-i boteze pe ucenici cu suferința în Numele lui Isus. Duhul mărturiei care era în Isus era același cu Duhul mărturiei din ucenicii Lui (FA 1:8). Noua comunitate a lui Cristos era opera Duhului Său. Nu era lucrarea oamenilor, ci lucrarea lui Dumnezeu.

În contextul actual, după mișcările penticostale și carismatice din ultimul secol, considerăm necesar să abordăm tema Duhului Sfânt în Biserica Primară. Ce fel de lucrare a Duhului a fost atunci? Sunt manifestările Duhului din FA normative pentru creștini de-a lungul istoriei Bisericii? Ce s-a pierdut și ce s-a câștigat în timp?

IMPORTANȚA TEMEI

De la început, creștinii au crezut într-un singur Dumnezeu. Însă, acest unic Dumnezeu, S-a descoperit pe Sine în istoria mântuirii ca Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Nu sunt trei dumnezei, ci este un singur Dumnezeu, adică și Tatăl, și Fiul și Duhul împărtășesc aceeași

esență divină. În Sine Însuși, Dumnezeu este Unul, însă în acțiune, El a decis să ni se descopere ca Trinitate. Este un fel de ajutor dat nouă ca să putem înțelege câte ceva nu doar despre cine este El în Sine Însuși, ci și despre cine este El în acțiune. Astfel, apostolul Pavel, atunci când descrie planul de mântuire, îl prezintă pe Dumnezeu Tatăl ca Cel ce concepe planul, pe Dumnezeu Fiul ca Cel ce împlinește planul și pe Dumnezeu Duhul ca Cel ce aplică planul. Este Același Dumnezeu în acțiune, doar că ni se explică cum a acționat El.

Comentariu suplimentar

Iată un sumar al ideilor biblice despre cine este și ce face Duhul Sfânt: Biblia afirmă că Dumnezeu este **duh** și este sfânt, dincolo de materia al cărei Creator este (Isaia 31:1-3; Ioan 4:24); Duhul Sfânt este **sursa** vieţii. Vechiul Testament vorbeşte de la început despre Duhul care se mişca deasupra apelor; Duhul Sfânt era prezent la actul creaţiei; deseori El este asociat cu vântul (Exod 14:21; Ioan 3; FA 2) sau cu suflarea lui Dumnezeu (Ps. 33:6-8; Gen. 2:7; Ps. 104:29-30; Ez. 37:1-14); Duhul Sfânt este Cel ce **împuternicea** profeţii sau lucrătorii lui Dumnezeu (2 Petru 1:21); Duhul intra în oameni, dar rămânea Duhul Domnului; Duhul Sfânt a fost creatorul divin a umanităţii lui Isus (Luca 1:35); Duhul Sfânt a născut Biserica (FA 2).

Duhul Sfânt este Dumnezeu în acțiune. El a fost prezent și activ la actul creării universului, dar și a nașterii Fiului lui Dumnezeu din fecioara Maria. Tot așa, Dumnezeu Duhul creator a fost prezent la actul nașterii Bisericii, a adunării poporului lui Dumnezeu Tatăl prin lucrarea lui Dumnezeu Fiul. În FA asta găsim: lucrarea Duhului de a da naștere Bisericii. Toate evenimentele descrise aici arată cum a lucrat Duhul Sfânt în pregătirea evenimentului de Ziua Cincizecimii, în formarea primelor comunități de creștini și în răspândirea Bisericii în lume. Totul, spune Luca, a avut loc după ce ucenicii au primit o putere, când s-a coborât Duhul Sfânt peste ei.

Duhul Sfânt este sursa lucrărilor supranaturale din istoria Bisericii. Îl găsim de Ziua Cincizecimii coborând într-un mod unic peste cei prezenți, împuternicind mărturia apostolilor, convertind mii de oameni, vindecând

bolnavii şi intervenind special în răspândirea Cuvântului. Fără această lucrare a Duhului nu credem că ar fi existat Biserica. Duhul Sfânt era **Duhul misiunii**. Apostolii mărturiseau Evanghelia în puterea Duhului indiferent de primejdii.

> **Exemplu (FA 7):** Mărturia primului martir al Bisericii, **Ştefan**, nu a fost posibilă fără curajul, înţelepciunea şi puterea venite de la Duhul Sfânt. Contrastul era evident: evreii împietriţi care-l ascultau se împotriveau Duhului Sfânt, pe când Ştefan era plin de Duhul Sfânt (FA 7:51,55).

INTERPRETAREA TEMEI

Lucrarea Duhului în Biserica Primară a fost subiectul multor dezbateri teologice. Ne vom referi aici doar la unul dintre ele: botezul cu Duhul Sfânt. Ce ne învaţă cartea FA despre **botezul cu Duhul Sfânt**?

FA confirmă faptul că botezul cu Duhul Sfânt era întâi de toate un eveniment istoric, apoi o lucrare metaistorică în viaţa creştinilor prin lucrarea naşterii din nou. Încă din VT găsim referiri la evenimentul botezului cu Duhul Sfânt. Ziua Cincizecimii era ziua secerişului (Lev. 23:15 şi urm.). Pentru Israel a fost secerişul roadelor, pentru Biserică a fost secerişul Duhului.

> **Lecţia 1: Botezul cu Duhul Sfânt nu vine ca urmare a stăruinţei omului, ci a <u>făgăduinţei</u> divine**

În proroci se pomeneşte despre făgăduinţa lui Dumnezeu (Isaia 44:1-5; 59:20-21; Ioel 2:28), idee găsită şi în cuvintele Domnului Isus (Ioan 14:15-16). Trebuia însă ca, înainte de venirea Duhului cu putere, să vină iertarea păcatelor. Această lucrare a făcut-o Fiul, Isus Cristos, prin jertfa Lui de pe cruce. Duhul a venit să proslăvească pe Fiul. Fiul a realizat iertarea, iar Duhul a pecetluit-o.

Ordinea este importantă, clarificatoare. Primirea Duhului nu se face la stăruinţa omului, ci ca urmare a pocăinţei şi credinţei omului. Apostolul

Petru confirmă ordinea aceasta atunci când, cei mișcați de predica lui au dorit să știe ce să facă, el le-a cerut pocăința, botezul în Numele lui Isus Cristos și, ca urmare, primeau darul Duhului (FA 2:38). Isus Cristos le-a cerut ucenicilor să rămână în Ierusalim și să aștepte botezul cu Duhul Sfânt. Acesta era planul lui Dumnezeu, nu planul ucenicilor.

De Ziua Cincizecimii, Duhul s-a coborât după făgăduința lui Dumnezeu, nu după stăruința ucenicilor. Dumnezeu inițiază atât nașterea Bisericii, cât și mântuirea omului. El, spune Ioan, ne-a iubit întâi (1 Ioan 4:10). Isus, atunci când vorbește despre lucrarea viitoare a Duhului, spune că Duhul va face lucrarea de convertire în inima omului (Ioan 16:8-11).

Lecția 2: Botezul cu Duhul Sfânt vine pentru a împlini planurile lui Dumnezeu, nu planurile noastre

Dumnezeu a hotărât ca să ajute mărturia ucenicilor prin a-i boteza cu (în) Duhul Său. Duhul Sfânt s-a manifestat ca **Duhul misiunii**. Duhul Sfânt este Duhul mărturiei, cu adevărat. Dar Duhul nu poate fi cumpărat, achiziționat sau meritat de noi datorită faptelor noastre.

Exemplu (FA 8): Un fost vrăjitor este convertit, aparent, însă cade în ispita de a cumpăra cu bani puterea Duhului Sfânt, după ce a văzut ce poate face această putere în și prin mâinile apostolilor. Viclenia lui Simon a fost dată pe față și, astfel, Biserica a fost păzită de o erezie cumplită.

Ca putere și prezență divină personală, Duhul Sfânt a fost trimis pentru a face voia lui Dumnezeu, pentru a-L glorifica pe Fiul și pentru a duce la îndeplinire planul Lui cu Biserica. El nu a fost dat pentru gloria noastră.

Atunci când Duhul umple pe cineva cu puterea Lui, acel om trebuie să fie curat, să urmărească glorificarea lui Dumnezeu și să fie oricând pregătit de plăti prețul. Dacă te preocupă planul lui Dumnezeu, umplerea cu Duhul Sfânt va veni și peste tine! În acest caz, botezul cu Duhul Sfânt este una cu umplerea cu Duhul Sfânt. Botezul înseamnă scufundare. Când

Duhul Sfânt te umple pentru o anumită lucrare, este ca o scufundare a persoanei tale în puterea persoanei Duhului. Persoana rămâne conştientă, dar lucrarea pe care o face este dincolo de aşteptările ei. Niciodată Duhul nu te umple pentru beneficiul tău, ci pentru o lucrare specială care aduce slavă lui Dumnezeu.

Apostolii au fost din când în când plini de Duhul în împrejurări unde se cerea o putere de mărturie în plus.

> **Exemplu (FA 13):** Apostolul Pavel a confruntat şi el un vrăjitor, pe nume Elima. Textul biblic spune că atunci, înainte de a mărturisi, Pavel s-a umplut de Duhul Sfânt. Nu avea şi înainte de asta Duhul Sfânt? Cu siguranţă că avea. Dar acum, pentru a putea confrunta un om plin de duhuri rele, trebuia ca puterea din apostol să fie suplimentată de o putere specială, a Duhului Sfânt.

Lecţia 3: Umplerea cu Duhul Sfânt este însoţită de manifestări speciale pentru mărturii speciale

Când Duhul s-a coborât peste ucenici, evenimentul a fost marcat de manifestări aparte. Era Ziua Cincizecimii, zi care purta cu ea semnificaţia mulţumirii şi recunoştinţei pentru ceea ce făcut Dumnezeu în viaţa Israelului. El le-a dat rod material, dar şi spiritual. Dumnezeu i-a răscumpărat, S-a ţinut de cuvânt şi le-a sugerat evreilor să facă şi ei la fel cu străinii din ţară. Să fie, adică, un fel de popor de mijlocitori pentru alţii.

Acum, la naşterea Bisericii, Duhul reamintea binecuvântările venite de la Dumnezeu. Manifestările Duhului doreau să trezească în cei prezenţi, mai ales în ucenici, spiritul mărturiei. Vorbirea în limbi cunoscute de cei prezenţi atunci la Ierusalim a fost însoţită de semne specifice lucrării de mărturie (limbi de foc, sunete, vânt). Ucenicii deveneau ceea ce Isus le-a prezis: martorii Lui! Ei vorbeau despre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu în dialecte cunoscute, deci o vorbire articulată, înţeleasă de cei prezenţi. Accentul aici cădea nu pe manifestări, ci pe mărturie! Manifestările treceau în plan secundar. Importantă era mărturia lor. Aceasta este regula oridecâteori Duhul împuterniceşte pe cineva să aibă o mărturie specială.

Exemplu (FA 4): Mărturia apostolului Petru înaintea conducătorilor evrei demonstrează impactul mărturiei însoțită de puterea Duhului. Petru a fost plin de Duhul Sfânt și L-a vestit pe Cristos ca singurul „Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți. Când au văzut ei curajul lui Petru și Ioan, s-au mirat... și au priceput că fuseseră cu Isus".

Lecția 4: Dovada prezenței Duhului Sfânt în credincios este prezența <u>roadelor</u> Duhului în viața lui

Un credincios care stă sub ascultarea de Cuvânt, va avea parte și de **roadele** Duhului, și de **darurile** Duhului. Atunci, mărturia lui va fi plină de putere și Dumnezeu va fi onorat!

O listă a roadelor Duhului o găsim în Galateni 5, unde apostolul Pavel condiționează prezența lor prin „umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești."

Semnul că ai Duhul Sfânt este o viață rodnică spiritual. Dacă prin pocăință și credință te-ai întors la Dumnezeu, ai Duhul Sfânt, pentru că numai El putea să te schimbe. Da, Duhul te împuternicește pentru diferite lucrări, de aceea îți dă din darurile Lui. Nu uita însă că și atunci când Duhul dă daruri, ele sunt date spre folosul altora (1 Cor. 12:1-11).

IMPLEMENTAREA TEMEI

<u>Întrebarea 1</u>: Ce sau cine este Duhul Sfânt?

Este Duhul Sfânt o **putere**? Găsiți un text care să confirme aceasta.

……

……

Este Duhul Sfânt o **prezență**? Găsiți un text care să confirme aceasta.

……

……

Este Duhul Sfânt o **persoană**? Găsiți un text care să confirme aceasta.

……

……

Cum ați pune toate cele trei afirmații despre Duhul Sfânt <u>într-o singură afirmație</u>:

……

……

……

<u>Întrebarea 2</u>: Ai fost pus vreodată în situația de a mărturisi pe Dumnezeu și să primești o putere în plus de la Duhul Sfânt? Dacă da, descrie acel moment în câteva cuvine.

……

……

……

<u>Întrebarea 3</u>: Cum vezi raportul între <u>darul</u> Duhului și <u>rodul</u> Duhului? Poți avea daruri fără rod?

……

……

……

NOTIȚE

NOTIȚE

NOTIȚE

LECȚIA 2

NATURA ŞI FUNCŢIILE BISERICII

Textul biblic: Faptele Apostolilor 20:17-38

Introducere

Biserica a luat naştere atunci când Duhul Sfânt S-a coborât în putere, de Ziua Cincizecimii. Exprimarea cea mai clară a noii religii creştine a fost într-o comunitate nouă de oameni regeneraţi numită Biserică.

Ce este, de fapt, Biserica? Ce natură are ea? Ce funcţii are ea? De ce se manifestă în atâtea forme de-a lungul istoriei ei? Fără cartea FA ne-ar fi greu să dăm răspuns la aceste întrebări.

IMPORTANŢA TEMEI

În primul capitol al cărţii FA facem cunoştinţă cu o comunitate de ucenici ai lui Isus formată din peste o sută de membri. Vechii şi noii ucenici ai lui Isus primesc din cer, prin Duhul Sfânt, confirmarea noii lor identităţi, aceea de a forma *ekklesia* (adunarea) lui Cristos. O nouă societate, un nou popor se naşte în lume: Biserica creştină.

Biserica din Ierusalim

Prima biserică locală, cea din Ierusalim, se remarca prin câteva caracteristici esenţiale, care s-au constituit ca şi premise pentru o evanghelizare eficientă şi pentru o lucrare creştină de impact.

(i) Unitatea - credincioşii erau un gând şi o inimă, trecând peste barierele sociale, intelectuale, de preferinţe sau oricare altele. Au fost dispuşi să-şi pună bunurile în comun şi să le împartă după nevoile fiecăruia.

(ii) Curajul - au avut curajul să confrunte pe cei din jur cu adevărul lui Dumnezeu. Persecuția nu i-a speriat, ci dimpotrivă, le-a dat și mai multă îndrăzneală. S-au rugat si au continuat.

(iii) Implicarea - nu doar a unora, ci a tuturor. Membrii Bisericii Primare erau prezenţi la rugăciune, la părtăşie, la luarea deciziilor.

(iv) Disciplina - păcatul era pentru ei o chestiune de viaţă şi de moarte. Ei ştiau că mărturia pentru Cristos este compromisă prin păcat. De aceea au tratat păcatul imediat. Biserica trebuia să rămână curată că să poată fi folosită de Dumnezeu. Apartenenţa la biserică nu era o joacă, ci ceva foarte serios.

(v) Organizarea - au înţeles planul Duhului Sfânt şi s-au organizat în consecinţă. Nu făceau toţi de toate, ci lucrările generau slujbe, iar slujbele erau îndeplinite de cei cu darurile potrivite.

Într-un timp relativ scurt, Biserica lui Cristos creşte şi se răspândeşte atât de mult încât comunităţile de creştini organizaţi în biserici locale împânzesc regiunile Asiei Mici şi ale Europei de sud, ajungând până în inima Imperiului Roman şi chiar în Spania. În cei 2000 de ani scurşi, în pofida prigoanelor şi împotrivirilor, Biserica s-a răspândit, încetul cu încetul, în toate continentele. Popoarele au fost, rând pe rând, atinse de mesajul Evangheliei şi de întemeierea a noi biserici locale. Prin harul lui Dumnezeu, am ajuns şi noi, românii, să facem parte din Biserica lui Cristos.

Întrebarea 1: Care credeți că sunt explicațiile pentru care Biserica nu a putut fi exterminată, în ciuda atâtor persecuții?

……

……

……

INTERPRETAREA TEMEI

Sensurile termenului „biserică”

Biserica (de la latinescul *basilica*) este comunitatea credincioșilor creștini. În NT, termenul nu se referă la clădire sau loc de închinare, ci la adunarea laolaltă a credincioșilor.

- Într-un sens restrâns, Biserica este una singură, adunarea spirituală a tuturor credincioșilor din toate timpurile, pentru că Isus Cristos, Capul Bisericii, este Unul (Efes. 1:22-23; 4:4).
- Într-un sens larg, biserica se referă la un grup de credincioși creștini care se adună într-un loc anume pentru a avea părtășie și a exercita actele de cult. Astfel, găsim în FA 11:22 biserica locală din Ierusalim, iar în FA 9:31 biserici locale răspândite în Iudeea, Galileea și Samaria.
- În timp, însă, termenul „biserică” și-a extins semnificația, incluzând sensul de clădire unde au loc activități religioase, sau de grup denominațional.

Întrebarea 2: În context românesc, ce nume au mai primit bisericile locale?

……

……

……

Organizarea Bisericii

Biserica lui Isus Cristos este un organism spiritual, alcătuit din persoane născute din nou de Duhul Sfânt. Între credincioşii ce formează Biserica, există o legătură spirituală reală, unică. Legătura e asigurată de Capul Bisericii, Isus Cristos. Membrii ei sunt consideraţi aleşi ai lui Dumnezeu (Efeseni 1:4-5), îi aparţin lui Cristos (Tit 2:14), sunt sfinţiţi de El (Coloseni 1:30) şi uniţi cu El (2 Cor. 5:17).

„Cea mai înaltă expresie a voii lui Dumnezeu în dispensația actuală este Biserica. Pentru a fi în întregime biblică, orice activitate religioasă trebuie să fie integrată și subordonată Bisericii. Trebuie să spunem foarte clar și răspicat că orice slujbă adusă lui Dumnezeu în vremea de acum trebuie să izvorască și să se desfășoare în cadrul sfânt al adunării copiilor lui Dumnezeu. Școli teologice, organizații misionare, societăți de binefacere, edituri creștine, și orice alte grupări aflate într-o formă sau alta de slujire creștină trebuie să se autoexamineze cu toată evlavia și cu toată responsabilitatea, știind că lucrările lor nu pot avea nici un fel de semnificație spirituală atâta timp cât ele rămân în afara bisericilor locale." (John MacArthur jr.)

Ca să se exprime în lume, Biserica universală avea nevoie de o anumită formă de organizare locală. De la început, se aştepta ca toți credincioșii adevărați să facă parte dintr-o biserică locală. Toți erau la un loc, făceau lucrări împreună, erau uniți în gând și în simțire.

Încă de la început, **bisericile locale** aveau caracteristici aparte:

- Au stabilit un timp de adunare pentru închinare în ziua dintâi a săptămânii (FA 20:7);
- Au ales conducători cu responsabilităţi clare (FA 14:23);
- Au practicat disciplina colectivă (FA 5:1-11);
- Au hotărât strângere de ajutoare pentru cei în nevoi (FA 4:32-27; 2 Cor. 8-9).

Formele de organizare au diferit în funcție de cultura locală și de resursele bisericii. În FA vedem cum structurile de organizare au evoluat de la părtășiile libere în case, la strângerea formală a liderilor la sinodul din Ierusalim (FA 15). Tot așa, la nivelul liderilor, găsim biserici cu un singur lider recunoscut (cum a fost Iacov la Ierusalim), dar și biserici cu grup de prezbiteri (cum a fost la Efes).

Exercițiu practic 1: În doctrina despre Biserică se găsesc trei tipuri majore de conducere în bisericilor locale. Definiți-le și discutați-le în grup.

Forma episcopală:

……

……

……

Forma congregațională:

……

……

……

Forma prezbiteriană:

……

……

……

Întrebarea 3: Care dintre aceste forme consideraţi că este cea mai potrivită pentru biserica noastră? De ce?

……

……

……

Metaforele Bisericii

Natura Bisericii este descrisă în Biblie prin metafore. (*Metafora este o figură de stil care atribuie unui cuvânt un înțeles nou pe baza unei comparații subînțelese.*)

Avem aici o listă a metaforelor principale folosite în Biblie pentru a descrie natura Bisericii:

- Familia – Biserica este o familie, unde Tatăl e Dumnezeu, Fiul e Isus Cristos, iar fiii și fiicele sunt credincioșii (Rom. 8:14-16); Gal. 4:4-7).

- Trupul – Biserica este Trupul duhovnicesc al lui Isus Cristos (1 Cor. 12:12), unde credincioșii sunt mădulare unii altora, iar Capul e Cristos (1 Cor. 12).

- Turma – Biserica e turma lui Cristos, unde El este Păstorul cel Bun, iar credincioșii oile de care El are grijă (FA 20:28-29; 1 Petru 5:1-4).

- Poporul – Biserica e poporul ales al Tatălui, unde credincioșii sunt împreună cu sfinții (1Petru 2:9-10; Tit 2:14).

- Mireasa – Biserica este ca o Mireasă pentru Mirele ei, Cristos (Efeseni 5:25-33).

- Clădirea – Biserica este un templu viu, având la bază apostolii și prorocii, credincioșii fiind pietrele vii, iar „piatra din capul unghiului" este Cristos (Efeseni 2:21-22).

Exercițiu practic 2: Scrieți primele trei metafore preferate care credeți că vă ajută mai bine să înțelegeți natura Bisericii.

……

……

……

IMPLEMENTAREA TEMEI

Funcţiile Bisericii

Există trei mari funcţii pe care Biserica, în raport cu relațiile esențiale pe care le are, trebuie să le îndeplinească :

1. **În relaţia cu Dumnezeu**, Biserica are rolul de a I se **închina**. Cu alte cuvinte, Biserica este acea părticică din umanitate, unde Dumnezeu primeşte ceea ce i se cuvine în calitatea Sa de Creator şi Răscumpărător.

2. **În relația cu credincioșii**, Biserica oferă spațiul spiritual unde are loc **părtășia** lor prin slujire, creştere şi zidire reciprocă. În Biserică, Duhul lui Dumnezeu lucrează prin fiecare credincios, spre folosul

altuia. Cu alte cuvinte, suntem slujiţi de Dumnezeu prin slujirea pe care ne-o acordăm unii altora.

3. **În relaţia cu lumea**, Biserica are rolul de a **mărturisi** adevărul Evangheliei. Aceasta o face prin evanghelizarea celor necredincioşi, prin slujirea plină de dragoste şi compasiune pentru toţi oamenii şi prin misiunea de a planta biserici locale în toată lumea. Biserica are menirea de a fi sarea şi lumina lumii, de a fi o barcă de salvare. Atâta vreme cât Biserica nu îşi îndeplineşte unul dintre aceste mandate, ea încetează a mai fi o Biserică vie.

Cartea FA şi epistolele apostolului Pavel conţin numeroase referinţe cu privire la aceste funcţii ale Bisericii. Citim cum în comunităţile creştine bine organizate se predica Cuvântul lui Dumnezeu, credincioşii aveau părtăşie prin rugăciune şi cântare, se practicau actele de cult specifice (în special botezul şi Cina Domnului), se făcea colecta, se puneau deoparte slujitorii (hirotonia sau ordinarea) şi se evanghelizau cei necredincioşi.

Biserica noastră îndeplineşte toate aceste funcţii, însă, ca orice biserică formată din oameni imperfecţi, doreşte să-şi îmbunătăţească viaţa în relaţii.

Întrebarea 4: Care din cele trei funcţii ale Bisericii crezi că necesită o îmbunătăţire evidentă în biserica noastră? Motivaţi răspunsul!

……

……

……

Întrebarea 5: Care dintre practicile bisericii noastre nu consideri că au o bază biblică clară, ci mai degrabă o bază culturală? Crezi că ar trebui ca această practică să înceteze?

……

……

……

Pune, Doamne, dragoste-ntre fraţi!

de Nicolae Moldoveanu

Pune, Doamne, dragoste-ntre fraţi!
Să fim toţi ca o brăţară
Care mâna-ţi înconjoară,
Ca un brâu de piatră rară,
Ca veşmântul Tău de in.
Să nu poată-a ne desparte
Nici prăpastie, nici moarte,
Şi, cum scrie-n Sfânta Carte,
Să fim una pe deplin,
Ca veşmântul Tău de in.

Pune, Doamne, dragoste-ntre fraţi!
Când ne strângem la-nchinare,
Cât am fi de mulţi sub soare,
Fă-ne, Doamne, cu-ndurare
O colibă şi nu trei!
Nimeni să nu spună-acolo:
„Sunt cu Pavel! Sunt cu Apolo!”
Şi să fim de acum încolo
Ca un stol de porumbei,
Să Te bucuri Tu de ei.

Pune, Doamne, dragoste-ntre fraţi!
Fă-ne Tu o harfă vie,
Ce sub mâna Ta mlădie,
Să-nălţăm o melodie,
Una, cât am fi de mulţi!
Trupul Tău ce azi, în lume,
Cei ce-l frâng în Sfântul Nume,
Strânge-ne-ntr-un duh anume,
Gata pentru a fi luaţi!
Pune, Doamne, dragoste-ntre fraţi!

NOTIȚE

NOTIȚE

Lecția 3

MIRACOLELE ÎN BISERICA PRIMARĂ

Textul biblic: Faptele Apostolilor 5:12-16; 19:11-12

Introducere

Cartea FA este o carte a lucrărilor miraculoase făcute de Duhul lui Dumnezeu în și prin Biserica lui Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Autorul cărții, Luca, vrea să ne convingă că nu doar Isus a făcut miracole, ci și apostolii Lui. Promisiunea lui Isus se împlinea cu adevărat în istorie (Ioan 14:12).

Vom face azi o incursiune în tema miracolelor în FA, ca să vedem cum lucra Dumnezeu atunci și cum poate să lucreze azi în și prin Biserica Lui.

Apostolii au avut harul de a participa activ la lucrări extraordinare. Îi găsim aici (FA 3 și 5) făcând vindecări nemaipomenite în Numele lui Isus. Vestea vindecării ologului și celor ce veneau din împrejurimile Ierusalimului s-a răspândit rapid, dar a trezit și invidia liderilor evrei. Apostolii au fost închiși, dar Dumnezeu a făcut un miracol nu prin ei, ci cu ei. Un înger a deschis ușile temniței! După eliberare, ei au continuat să predice și să vindece în Numele lui Isus Cristos.

Cum se explică toate aceste lucrări miraculoase? Ce rol ele au în planul mântuirii?

IMPORTANȚA TEMEI

Tema miracolelor în FA trebuie tratată serios. Avem o carte plină de evenimente excepționale. Unii se împiedică în mulțimea de semne și minuni descrise aici. Noi însă credem că ele au avut un rost atunci și au un

rost şi astăzi. Dumnezeu nu face minuni decât cu scopuri precise, aflate în planul Său veşnic. Unele scopuri nu le vom şti niciodată, însă altele pot fi descoperite în Cuvântul Său.

Ca să înțelegem rolul miracolelor, să vedem varietatea lor în FA:

- vindecarea ologului (3:1-10)
- darul descoperirii în cazul Ananiei şi Safirei (5:1-11)
- vindecare prin umbra trupului (5:15)
- orbirea şi vindecarea de orbire (9:8, 18, 13:11-12)
- vindecarea paraliticului Enea (9:33-35)
- învierea Tabitei (9:36-42) şi a lui Eutih (20:8-12)
- vindecarea ologului (14:8-10)
- alungarea demonilor (16:16-18)
- vindecarea bolnavilor prin basmale şi şorţuri (19:11-12)
- vindecarea tatălui lui Publius (28:8)
- eliberarea din închisoare (5:19-21, 12:7-10, 16:25-26)
- protecţia miraculoasă şi năpârca (28:3-6)

Avem, deci, vindecări şi învieri, exorcizări şi intervenții angelice, semne profetice şi manifestări în forță. Diversitatea ne arată cât de normal era pentru Biserica Primară să asiste la astfel de „interferențe divine". Creatorul se încrucișa periodic cu creația.

Suntem convinși că astăzi, după 2000 de ani, lucrează același Dumnezeu, cu aceleaşi puteri divine. Nimeni nu poate să-I restricționeze inițiativa şi lucrarea!

Astăzi, însă, avem probleme cu cei care amăgesc oamenii cu pretenția de a avea puterea divină în ei înșiși, fără a avea legătură cu sursa puterii reale, care este Duhul Sfânt. Noi nu credem că cineva poate avea puterea divină din el însuși. Toți oamenii sunt păcătoși și greșiți, deci nu pot avea puterea divină curată în ei înșiși. Sursa este coruptă, de aceea din ea nu poate ieşi putere curată.

> **Exemplu**: Simon vrăjitorul (FA 8) a încercat să cumpere cu bani puterea Duhului și nu doar că nu a reușit, dar a ajuns la limita lepădării.

Nu credem nici în transfer de putere la cerere. Doar Dumnezeu poate decide cui, când și cum să dea puterea Lui spre a duce la îndeplinire lucrările Lui. Predicatorii pot să-și pună mâna peste tine, să te atingă, să te ungă cu untdelemn, dar nu ei fac lucrarea de vindecare sau eliberare, ci numai Dumnezeu.

Întrebarea 1: Ce reacție ai avea (sau ai avut) după ce s-a rugat cineva pentru vindecarea ta și aceasta nu a avut loc?

……

……

……

Scopul inserării acestor cazuri de semne, minuni și puteri în FA nu a fost să ne stârnească dorința de a le avea și noi. Scopul a fost să autentifice adevărul Evangheliei lui Cristos, realitatea Bisericii și împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Miracolul era parte a planului de mântuire. În miracole ai promisiunea mântuirii, eliberării și răscumpărării.

Obiectivul principal al miracolelor era **misionar**! Peste tot în Scriptură, atunci când se vorbește despre miracolele înfăptuite de Dumnezeu sau de oameni autorizați de Dumnezeu, este că **miracolele** nu sunt dovezi externe ale adevărului biblic, ci parte integrantă a mesajului biblic. Semnele şi minunile întrupau un mesaj.

> **Exemplu**: Ioan 20:30-31 ne spune că toate lucrurile acestea, inclusiv semnele făcute de Isus, au avut ca scop final trezirea credinței că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu. Semnele întrupau mesajul mântuirii.

Astfel, important în FA este faptul că miracolele erau asociate lucrărilor de misiune și mărturisire. **Misiunea** Bisericii de a duce Evanghelia la

marginile pământului și **mărturisirea** Bisericii prin Cuvânt și viață au fost validate și împuternicite prin prezența **miracolelor**. Asta explică de ce mărturia apostolilor a fost însoțită de semne, puteri și felurite minuni (Evrei 2:4).

INTERPRETAREA TEMEI

Pentru primii creştini, miracolul confirma prezența divină în mijlocul Bisericii. Așa cum, în vechime, Dumnezeu își confirma prezența prin miracolele de atunci.

În Biblie sunt relatate trei perioade speciale marcate de manifestări miraculoase: perioada Exodului poporului Israel din Egipt (Exodul, Levitic, Numeri), perioada profeților Ilie şi Elisei (1 Împăraţi) şi perioada vieţii lui Isus Cristos şi a apostolilor Săi.

Întrebarea 2: Care este aspectul comun acestor trei perioade?

……

……

……

Semne și minuni

Expresia „semne şi minuni" o găsim în Deuteronom (7:19, 11:3, 26:8, 29:2, 34:11), iar repetarea ei vrea să sublinieze doar faptul că aceste lucrări s-au împlinit conform Scripturii. Fiind și medic, Luca ne dă detalii despre vindecări ale bolilor din trup, vindecări la nivel mental, exorcizări.

Însă aceste lucrări speciale însoțite de putere divină nu sunt date oricui și în permanență. Una dintre condițiile esențiale ale activării puterii divine era **sfințirea personală**.

Exemplu: Textul biblic menționează, în trecere, fără vreo explicație, că umbra apostolului Petru putea vindeca (FA 5:15). Unii comentatori atrag atenția că textul nu spune că umbra lui Petru a vindecat efectiv, ci doar că unii bolnavi sperau aceasta. Gestul lor venea mai degrabă din tradițiile religioase locale, unde vindecătorii se foloseau de obiecte sau chiar de trupul lor pentru a vindeca. Minunile s-au produs datorită credinței bolnavilor și puterii Duhului Sfânt care lucra prin apostoli, nu datorită gesturilor în sine sau obiectelor folosite. Alți comentatori, mai îndrăzneți, au încercat o altfel de explicație. Expresia, spun ei, face aluzie la influența umbrei, ca și cum umbra cuiva poate deține puterea celui care face umbra. Simbolic, atunci când umbra trecea peste cineva cu probleme, era ca și cum acea persoană trecea de sub o influență rea sub o influență bună. Bolnavii, de pildă, credeau că sunt sub influența celui rău și ei doreau să treacă sub influența celui bun. Credința însă trebuia ajutată. Singura putere care putea vindeca era puterea curată, venită din cineva curat, pur, sfânt. Când apostolul Domnului, care stătea sub influența curată a Duhului Sfânt, trecea cu umbra lui peste bolnavul care avea credință, influența necurată a bolii dispărea. Slava dumnezeiască „umbrea" (în sens de împuternicire) inima și trupul bolnavului. Textul, așadar, conține o formă de exprimare metaforică, dar care descrie o vindecare reală. Posibil ca referința de aici să se lege de lucrările de vindecare prin atingere și prezență plină de puterea gloriei divine făcute de Isus Însuși (Marcu 6:56). Aceeași slavă divină activată putea fi în apostolul Petru, iar oamenii doreau să se atingă de el pentru a-și manifesta credința. Nu atingerea în sine vindeca, ci credința că Dumnezeu poate să-i vindece. În concluzie, o astfel de interpretare nu are sprijinul textului imediat, speculează nepermis de mult și de aceea nu poate fi luată în seamă. Important este că, indiferent de interpretare, lucrările de vindecare ale apostolilor au avut loc în mod real, pentru că puteau fi dovedite de mulți martori.

Legătura între lucrări miraculoase și sfințire este determinantă.

Aplicație: De ce și-a pierdut Biserica de azi puterea de vindecare? Poate pentru că și-a pierdut sfințenia. Nu ne referim doar la vindecările trupești, ci și la cele duhovnicești. Biserica devine slabă, bolnavă, dacă nu se purifică. Bisericile puternice sunt bisericile pure.

Iar o biserică locală pură va fi umplută de puterea Duhului Sfânt. Aceeași regulă se aplică și în viața credinciosului.

Întrebarea 3: Ai avut parte de un semn sau o minune în viața ta? Descrie-l în câteva cuvinte și apoi împărtășește-l cu ceilalți din grup.

……

……

……

Adevăratele miracole

Miracolul descris de Biblie are loc în interiorul lumii naturale în care noi trăim. Nu credem că miracolele au fost semnul unei invazii de forțe străine venite de undeva, din univers. Mai degrabă, miracolul trebuie acceptat ca parte a lumii noastre. Miracolul participă și el la definirea completă și corectă a lumii acesteia. Da, lumea noastră este o lume miraculoasă, pentru că a fost concepută de un Dumnezeu real și minunat, care din când în când ne vizitează într-un fel aparte.

Aplicație: Citiți Psalmul 139 și notați-vă toate „minunile" din el.

……

……

……

Miracolul produce mirare. Când vezi lucrările Creatorului, te minunezi și le vezi ca miracole. Reacția normală la orice lucrare a lui Dumnezeu ar trebui să fie cea de mirare, de uimire. Noi am trecut mirările la rubrica miracole, doar pentru că nu le-am putut înțelege. Dar lumea aceasta este plină de minunății care ne uimesc, și totuși nu le mai numim miracole. Un semn, o minune, o putere divină manifestată din când în când prin voia Creatorului n-ar trebui să ne mire mai mult decât admirarea astrelor, lumea animalelor sau taina creierului uman.

Miracole și revelație

În același timp, un miracol este: un act supranatural, o minune, un semn. Pentru a înțelege bine miracolele biblice, trebuie să ne amintim mereu că ele nu au fost îndreptate spre o întrerupere a ordinii naturale, ci au adus cu sine o schimbare în ordinea naturală. Apostolul Pavel vorbea despre creația naturală ca o creație vie care așteaptă cu speranță izbăvirea din robia stricăciunii (Rom. 8:20-21). Această schimbare, care apare omului *contra naturam*, nu este altceva decât un mod prin care Dumnezeu aduce mântuire omului. Schimbarea este *via salutis*; o altă lucrare a lui Dumnezeu. Deoarece acest lucru este adevărat, gândirea teologică despre miracole nu trebuie să intre într-o „dispută" îngustă cu gândirea științifică, ci trebuie să culmineze în înțelegerea biblică a miracolelor ca revelația puterii iubitoare a lui Dumnezeu. Aici stă semnificația cea mai adâncă a miracolelor. Miracolele, în contextul doctrinei răscumpărării, sunt strâns legate de ideea dragostei divine care izbăvește. Ele acționează în înlăturarea efectelor tragice ale păcatului și în lupta contra demonilor. Miracolul este o lucrare a harului, prin care Dumnezeu izbăvește, dar și atenționează. Cine nu crede în puterea harului, nu are parte nici de miracolul izbăvitor!

IMPLEMENTAREA TEMEI

În centrul înfăptuirii miracolelor stăteau apostolii lui Cristos. Chiar dacă Petru și Pavel sunt prezentați mai des, nu credem că Luca a intenționat să-i pună în contrast sau în competiție, pe ei sau lucrările lor. Dimpotrivă, lucrările celor doi s-au completat minunat.

Apostolii erau simple instrumente în mâna Duhului, iar miracolele aveau loc prin mâinile lor. De ce? Ca să orienteze inima și mintea oamenilor înspre mesajul Evangheliei. Miracolele nu au fost posibile decât atunci când se împlinea planul divin și oamenii știau să dea toată gloria lui Dumnezeu.

Întrebarea 4: De ce oare unii lucrători fac greşeala de a îndrepta atenţia spre ei? Ce crezi că se va întâmpla cu ei?

……

……

……

Falsele miracole

Nu toate evenimentele miraculoase vin de la Dumnezeu. Biblia ne atrage atenţia că există proroci şi apostoli falşi, care pot face anumite semne şi minuni (Mat. 24:24; 1 Ioan 4:1-3).

Astăzi, ştii când un proroc sau apostol este adevărat şi nu fals atunci:

(1) când ceea ce face este în concordanţă cu Cuvântul lui Dumnezeu;
(2) când caracterul lui este sfânt;
(3) când este validat de Biserica lui Cristos; şi
(4) când lucrările lui sunt verificabile şi dovedite.

Observaţie: Unii caută miracolele tot timpul. Această atitudine este greşită, deoarece arată o lipsă de respect faţă de înţelepciunea lui Dumnezeu de a asigura tot ce avem nevoie, precum şi sugestia că falimentăm în a ne bucura de toate valorile ordinare pe care Dumnezeu ni le asigură.

Miracol şi magie

Biserica Primară a sancţionat de la început elementele magice (FA 8:14-25; 13:8-12). Unii oameni nu puteau distinge între miracol şi magie. Distincţia însă este clară: miracolul are de-a face cu actele harice, pline de putere sfântă ale lui Dumnezeu, pe când magia are de-a face cu acte umane manipulatoare. Puterile la care apelează fiecare sunt total opuse. Miracolul este validat doar atunci când lucrează puterile divine curate şi formatoare, pe când magia lucrează cu puteri demonice rele şi distrugătoare.

Aplicație: Roagă-te pentru toți cei pe care îi știi că au apelat la magie, ca Dumnezeu să-i elibereze de duhurile străine.

……

……

……

Cântare:

1. E-o minune când soarele-apune,
   Minune din infinit;
   Dar mai mare-i minunea din inimă,
   E minunea că El m-a iubit!

   R: Minunat e Domnul meu,
      Mai minunat e El
      Decât orice pe pământ,
      Minunat e Domnul meu!

2. E-o minune şi vara şi iarna
   Şi cerul înstelat;
   Dar mai mare-i minunea din inimă,
   E minunea că El m-a salvat!

3. E-o minune întreaga-mi făptură,
   Minune din veşnicii;
   Dar mai mare-i minunea din inimă,
   E minunea că-n veci voi trăi!

NOTIȚE

NOTIȚE

NOTIȚE

Lecția 4

NECESITATEA CONVERTIRII ÎN MÂNTUIRE

Textul biblic: Faptele Apostolilor 26:1-29

IMPORTANȚA TEMEI

În credința creștină, mântuirea sufletului este un **proces**. Are un început prin pocăință și credință, dar continuă prin dorința de sfințire. Începutul acestei mântuiri este numit și convertire. Convertire înseamnă transformare, primenire, metamorfoză, schimbarea vieții din temelii.

Cartea FA, cartea începuturilor Bisericii, este plină de istorisiri cu convertiri. Oameni din diverse religii, culturi sau stări sufletești au avut parte de schimbarea inimii prin lucrarea Duhului Sfânt. Autorul cărții, medicul și evanghelistul Luca, a inserat în mod intenționat în scrierea lui aceste istorii ale convertirii pentru a arăta celor care vor citi că Biserica lui Cristos a fost formată, chiar de la început, de oameni transformați prin puterea Cuvântului și a Duhului. Astfel, avem în această carte:

- Convertirea a mii de oameni deodată (Ziua Cincizecimii)
- Convertirea unei întregi familii (familia temnicerului din Filipi)
- Convertirea unei singure persoane (famenul etiopian)
- Convertirea unui persecutor (Saul din Tars)
- Convertirea unui soldat (Corneliu)
- Convertirea unei femei evlavioase (Lidia)

Unele convertiri au fost de-a dreptul dramatice, altele foarte discrete. Unele au implicat lucrări supranaturale, altele un mesaj cât se poate de simplu. Însă, indiferent de metodele folosite de Domnul, în toate aceste cazuri este vorba de o schimbare radicală a vieții. Biserica era o comunitate nouă

formată din oameni care au trăit convertirea. Semnalul era clar: nu există mântuire fără convertire!

> **Exemplu (FA 2)**: Primii 3000 de oameni convertiți la Ierusalim, după ce au ascultat predica apostolului Petru, au întrebat: „Fraților, ce să facem?" Iar apostolul le-a zis: „Pocăiți-vă!" Acești oameni, deși aveau o religie inițială, au înțeles că intrarea în religia creștină se face printr-un act personal și public. Convertirea de la o altă religie cerea un semn exterior, concret. De aceea, apostolul le-a cerut pocăința și botezul. Botezul era semnul exterior de care era nevoie pentru a arăta schimbarea interioară făcută de puterea Duhului în urma predicării Cuvântului. Nu botezul a adus mântuirea, ci pocăința și credința personală; botezul confirma însă că mântuirea era cât se poate de reală.

INTERPRETAREA TEMEI

Mântuirea sufletului începe cu pocăință și credință. Aceasta este convertirea! Nu există o altă variantă pentru mântuire decât cea susținută de revelația primită prin Sfintele Scripturi. Biblia ne oferă multe cazuri de oameni care au avut parte de convertire, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Ca să putem înțelege convertirea din perspectivă biblică, ne vom opri la două exemple. Vom citi textele, apoi vom extrage principiile.

Aplicația 1: Citiți împreună textul din Ezechiel 18:30-32, apoi cel din 33:7-11 și notați ideile care vorbesc despre convertire.

……

……

……

Aplicația 2: Citiți împreună textul din FA 3:12-21 și notați ideile care vorbesc despre convertire.

……

……

……

Principii biblice despre convertire

În urma analizării textelor despre convertire, desprindem câteva principii clare. Convertirea religioasă presupune trei aspecte: (1) o întâlnire interioară cu divinul; (2) o părere de rău și o întoarcere de la calea rea prin alegerea unei căi bune; (3) o schimbare morală evidentă atât pentru cel convertit, cât și pentru cei din jur. Vom aplica aceste aspecte la convertirile din cartea FA.

<u>Principiul 1</u>: Primul pas în convertirea omului este făcut de Dumnezeu printr-o chemare specială

Oamenii convertiți descriși în această carte au experimentat schimbarea în inima lor ca o putere venită din afara lor. Ei nu puteau să se schimbe prin propriile puteri. De aceea, Dumnezeu a intervenit primul. Prin Duhul Său, Dumnezeu a chemat, a deschis, a sensibilizat inima acestor oameni.

Exemplu (FA 9): În cazul lui **Saul** (viitorul apostol Pavel), Dumnezeu Fiul, Isus Cristos, a luat inițiativa și l-a confruntat direct, când acesta călătorea spre Damasc cu gând să omoare urmașii lui Cristos. Lui Saul i s-a descoperit printr-o lumină cerească, fizică, dar care a fost urmată de vocea lui Cristos. Totul a fost cât se poate de real.

Exemplu (FA 16) - În cazul **Lidiei**, o femeie temătoare de Dumnezeu din Tiatira, Domnul i-a deschis inima atunci când apostolul Pavel predica Cuvântul. De data asta, nu avem lumină din cer sau voce

din cer, ci pur și simplu o deschidere tainică a inimii. Ascultarea Cuvântului predicat i-a deschis inima.

În ambele cazuri, procesul convertirii a fost marcat de o chemare particulară din partea lui Dumnezeu. Uneori, chemarea este cât se poate de directă, clară, radicală, chiar publică. Alteori, chemarea este tainică, ascunsă, trăită intens doar de sufletul convertit.

Întrebarea 1: Cum te-a chemat pe tine Dumnezeu la mântuire? Împărtășește cu ceilalți din grup experiența convertirii tale și apoi analizați și notați mai jos particularitățile fiecărei convertiri.

……

……

……

Cântare:

Aşa cum sunt la Tine vin,
Putere n-am, Tu-mi fii sprijin,
Mă spală-n sângele-Ţi divin,
O, Mielule, eu vin, eu vin!

De îndoieli sunt apăsat,
De ispitiri împresurat,
Slăbit de valuri, mult purtat,
O, Mielule, eu vin, eu vin!

Aşa cum sunt de rătăcit,
La Tine vin să fiu scutit,
Să fiu bogat şi fericit,
O, Mielule, eu vin, eu vin!

Aşa cum sunt, Tu mă primeşti,
Păcatul nici nu-mi aminteşti,
Crezând Ţie, mă mântuiesc,
O, Mielule, eu vin, eu vin!

Principiul 2: Al doilea pas în convertirea omului este făcut de om prin pocăință și credință

Atunci când Dumnezeu cheamă, omul trebuie să răspundă cumva. Un om împietrit va răspunde prin refuz, un om convertit va răspunde prin pocăință și credință.

Pocăința este întoarcerea necredinciosului de la păcat. El se căiește de păcatul pe care l-a făcut și vrea iertarea. Știe că merge într-o direcție greșită, dar alege să-și schimbe direcția, ca să meargă în direcția bună.

Credința este decizia de a nu mai păcătui și de a se încrede în puterea lui Dumnezeu care să-l ajute.

(Citiți aici convertirea lui Spurgeon, de la sfârșitul studiului!)

În ambele acțiuni, de pocăință și credință, omul **alege**, dă un **răspuns**. Dumnezeu nu dorește ca omul să fie forțat în decizia lui. Dumnezeu cheamă, creează un nou context, impulsionează mintea, inima și voința omului prin Cuvânt, dar omul ia **decizia** în final. Dumnezeu respectă liberul arbitru al omului.

Ilustrație: În actul pocăinței se așteaptă să fie regret, recunoașterea păcatului și tânjirea iertare. Chiar dacă nu vezi lacrimi fizice, în convertire vezi, oarecum, „lacrimile pocăinței". Cineva s-a referit la întoarcerea lui la Dumnezeu prin pocăință ca la nașterea unui copil. Când se naște un copil, cei de la maternitate îi dau o notă, pun un scor,

în funcție de felul în care plânge copilul imediat după naștere. Tot așa, spunea acesta, dacă vrei să recunoști o convertire, trebuie să te vezi în acel om „plânsul pocăinței". Dacă își recunoaște păcatul și îl plânge, adică se tânguiește de tot ce a făcut rău când trăia fără Dumnezeu, atunci spunem că avem parte de o pocăință autentică. De aceea, în bisericile evanghelice se cere o mărturisire publică a pocăinței.

Deși pocăința și credința sunt tandemul așteptat în convertire, procesul în sine are mai multe etape. Găsim în FA un fel de tipar al convertirii, care impune următoarele **etape**:

(1) Chemarea divină
(2) Pocăința omului
(3) Credința omului
(4) Nașterea din nou
(5) Mărturisirea (publică, de obicei la botez)
(6) Ascultarea

Nu toate textele din FA menționează toate etapele. Ele sunt însă explicate mai târziu de scriitorii Noului Testament pentru a înțelege întreg procesul convertirii.

Exemplu (Tit 3:4-6): Apostolul Pavel explică foarte concentrat cum dragostea lui Dumnezeu a luat inițiativa mântuirii noastre, urmată fiind de nașterea din nou ca lucrarea Duhului Sfânt. Convertirea este asociată cu spălarea și înnoirea. Sufletul celui convertit trăiește o curățare de păcate, o înnoire în gândire. Convertirea este un fel de resetare a vieții spirituale.

Aplicația 3: Citiți împreună și apoi notați etapele descrise de apostol în **Romani 10:9-10**.

……

……

……

……

……

……

<u>Întrebarea 2</u>: Cât de important este pentru un credincios să cunoască aceste etape în convertirea lui? Nu se poate şi fără a le cunoaşte?

……

……

……

<u>Principiul 3</u>: Al treilea pas în convertirea omului este demonstrarea unei vieți transformate

Viața lui Saul din Tars, după convertire, a fost una complet schimbată. Din persecutor, el a devenit predicator. A stat o vreme sub autoritatea celorlalți apostoli, până când a primit chemarea specială de a fi apostolul Neamurilor. S-a retras câțiva ani pentru a studia Cuvântul. Pe drumul Damascului, toată viața lui a suferit o metamorfoză.

Iată cum descrie el, în **Filipeni 3:4-8**, la ce a trebuit să renunțe pentru a-L avea pe Cristos:

> *Măcar că eu aş avea pricină de încredere chiar în lucrurile pământeşti. Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământeşti, eu şi mai mult; eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminţia lui Beniamin, evreu din evrei; în ce priveşte Legea, fariseu; în ce priveşte râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană. Dar lucrurile care pentru mine erau câştiguri le-am socotit ca o pierdere,*

din pricina lui Hristos. Ba încă şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Hristos...

Când un om este regenerat, viața lui este resetată, direcția este alta, iar dorința este să arate tuturor această schimbare (2 Cor. 5:17).

Omul convertit este o nouă creație. Aceasta înseamnă efectiv:

- O **gândire** nouă ca să-L cunoască pe Dumnezeu
- O **inimă** nouă ca să-L iubească pe Dumnezeu
- O **voință** nouă ca să-L asculte pe Dumnezeu

Un om convertit este o nouă făptură, cele vechi s-au dus, toate s-au făcut noi. El rodește un altfel de viață, are alte priorități, are un alt statut.

Întrebarea 3: Ce dovezi concrete aştepți de la cineva care pretinde că are naşterea din nou?

……

……

……

IMPLEMENTAREA TEMEI

Convertirea îți schimbă dinamica vieții. După convertire, apostolul Pavel a primit o chemare aparte, aceea de a duce Evanghelia mântuirii la Neamuri. Un om convertit, transformat de puterea Duhului, va deveni un martor al lui Cristos. Nu poți ține doar pentru tine ce a făcut Dumnezeu în tine. Convertirea te face misionar!

Aplicația 4: Citiți din nou cu atenție pasajul FA 26:16-20 și notați cum își vede apostolul misiunea:

……

……

……

Pentru biserica noastră, anul acesta este anul misiunii. A misiona înseamnă a mărturisi altora Evanghelia mântuirii. Apostolul Pavel ne ajută în a ne reaminti ce înseamnă să fii martorul lui Cristos în lumea în care ne-a pus Dumnezeu.

Întrebarea 4: Cu câți oameni ai împărtășit Evanghelia în ultima vreme? Dacă ai probleme cu mărturisirea, fă acum o listă cu oamenii cărora vrei să le vorbești, roagă-te pentru ei și cere-I Domnului ocazii de a le vorbi.

……

……

……

Convertirea lui Spurgeon

Mă gândesc adesea la faptul că încă aş fi fost în întuneric şi disperare dacă, în bunătatea Lui, Dumnezeu nu ar fi trimis o furtună de zăpadă într-o duminică dimineaţa, când mă îndreptam spre un anume loc de închinare. Când n-am mai putut merge mai departe, am luat-o pe o stradă lăturalnică şi am ajuns la o biserică mică a vechilor metodişti. Acolo erau cam 12 sau poate 15 oameni. Auzisem despre bisericile metodiste de tip vechi că obişnuiesc să cânte aşa de tare încât oamenii aveau dureri de cap, dar acest fapt nu mă deranja prea mult. Doream să ştiu cum pot fi mântuit, şi dacă ei mi-ar fi putut spune lucrul acesta, nu mai conta câte dureri de cap îmi pricinuiau. Predicatorul nu a venit în dimineaţa aceea; probabil că a rămas înzăpezit. În sfârşit, un bărbat subţirel, un fel de pantofar sau

croitor sau ceva de acest gen, s-a urcat la amvon ca să predice. Acum, se ştie că predicatorii ar trebui să fie pregătiţi, însă omul acesta era de-a dreptul diletant. El ar fi trebuit să se ţină aproape de textul biblic, şi asta pentru simplul fapt că nu prea avea ce să spună. Textul ales de el a fost: „Întoarceţi-vă (Priviţi) la Mine, şi veţi fi mântuiţi toţi cei ce sunteţi la marginile pământului!" (Isaia 45:22). Nici măcar nu a pronunţat corect cuvintele, dar aceasta nu avea importanţă. Era în acel text, mă gândeam eu, o rază de speranţă şi pentru mine. Şi predicatorul a început: „Dragii mei prieteni, acesta este, într-adevăr, un text simplu. El spune: Priveşte! Ei bine, un om nu are nevoie să facă şcoală ca să privească. Poţi fi cel mai mare nebun şi totuşi poţi privi. Un om nu are nevoie de o mie de ani pentru a fi în stare să privească. Oricine poate privi; chiar şi un copil poate privi. Dar textul spune: Priviţi la Mine! Mulţi privim la noi înşine, dar nu ne foloseşte la nimic dacă privim acolo. Nu vei găsi odihnă în tine însuţi. Unii privesc la Dumnezeu Tatăl. Nu, priveşte la El, numai la El. Isus Cristos a spus: Priviţi la Mine! Unii vor zice să aşteptăm ca Duhul să lucreze. Dar nu e treaba ta să te gândeşti la asta chiar acum. Priveşte la Cristos! Textul spune: Priveşte la Mine!"

Apoi, omul acela a continuat şi a explicat textul aşa: „Priveşte la Mine; Eu am sudori de sânge. Priveşte la Mine! Eu atârn pe cruce! Priveşte la Mine! Eu am murit şi am fost îngropat! Priveşte la Mine: Eu am înviat din morţi! Priveşte la Mine: Eu M-am ridicat la cer. Priveşte la Mine: Eu stau la dreapta Tatălui. O sărmane păcătos, priveşte la Mine, priveşte la Mine!"

După ce a vorbit aşa cam zece minute, a ajuns la sfârşitul mesajului. Apoi s-a uitat la mine, care stăteam sub balcon, şi pot să spun pe faţă că, întrucât erau aşa de puţini oameni prezenţi acolo, şi-a dat seama că sunt un străin. Şi-a fixat ochii asupra mea, ca şi cum mi-ar fi cunoscut toată inima, şi a spus: „Tinere, arăţi mizerabil!" Ei bine, chiar aşa era, dar nu eram obişnuit să mi se facă astfel de remarci de la amvon despre aparenţa personală. Oricum, a fost o lovitură directă, la ţintă. Iar omul a continuat: „Şi totdeauna vei arăta mizerabil – mizerabil în viaţă, mizerabil în moarte – dacă nu asculţi textul meu. Dar dacă îl asculţi acum, în acest moment, vei fi mântuit." Apoi, ridicându-şi mâinile, a strigat cum numai un metodist de stil vechi poate să o facă: „Tinere, priveşte la Isus Cristos! Priveşte! Priveşte! Nu trebuie decât să priveşti şi să trăieşti!"

Dintr-odată am văzut calea mântuirii. Nu ştiu ce a mai spus pentru că nu am dat importanţă. Eram atât de captat de acel gând. Aşa după cum şarpele de aramă a fost înălţat, iar poporul a privit şi a fost vindecat, acelaşi lucru a avut loc şi cu mine. Eram pregătit să fac cincizeci de lucruri, dar în momentul când am auzit acel cuvânt „Priveşte!", ce cuvânt mângâietor mi s-a părut. O, am privit până ce aproape mi-am pierdut privirea. Acolo şi atunci norul s-a dus, întunericul a dispărut, şi în acel moment am văzut soarele. Am putut să mă ridic deodată şi să cânt cu cei mai entuziaşti dintre ei despre sângele preţios al lui Cristos şi despre credinţa simplă care priveşte numai la El.

(The Early Years, Spurgeon's Autobiography, pp. 87-88).

NOTIȚE

NOTIȚE

NOTIȚE

Lecția 5

EVANGHELIZARE ÎN ACȚIUNE

Textul biblic: Faptele Apostolilor 1:8; 5:17-42

Introducere
În FA 1:8 găsim mandatul lăsat de Isus ucenicilor Lui, acela de a fi martori până la marginile pământului. Este un sumar al aceluiași mesaj exprimat de Isus înainte de înălțarea Lui la cer (Matei 28:19-20), cunoscut și ca „Marea Trimitere" sau „Mandatul preoției". Domnul Isus Cristos, prin această poruncă, transferă responsabilitatea purtării mesajului Evangheliei asupra ucenicilor (atunci) și asupra noastră (astăzi).

Obiectivul primilor ucenici a fost să ducă la îndeplinire acest mandat. Biserica a luat în serios importanța evanghelizării lumii. Pe măsură ce se descopereau noi ținuturi și continente, urmașii lui Cristos s-au angajat în acest proiect mondial, însoțiți fiind de puterea Cuvântului și a Duhului. Ei au înțeles că fac parte dintr-o comunitate nouă, care există nu pentru ea însăși, ci pentru a duce mai departe mesajul lui Cristos la alții.

Vom învăța în studiul nostru cum să facem ca biserica noastră să fie o mărturie, iar membrii ei să fie martori.

IMPORTANȚA TEMEI

În călătoria noastră prin cartea FA am putut urmări pas cu pas preocuparea ucenicilor de a prezenta mesajul Evangheliei lui Cristos tuturor celor cu care veneau în contact (evrei, greci, romani, robi, militari, demnitari, filozofi, meșteșugari etc.). Spiritul de evanghelizare și misiune al creștinilor nu s-a stins niciodată.

Îi vedem pe apostoli în acțiune în mijlocul unui popor cu lideri plini de invidie (5:17). Dumnezeu le trimite un înger care să-i asiste în toate

încercările lor. Îngerul le cere însă, după eliberarea din temniță, un singur lucru: „...vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia" (5:19). Apostolii ascultă întocmai, sunt însă din nou prinși, aduși în fața soborului și interogați. Nimic însă nu-i poate opri de la a se identifica în continuare ca martorii lui Cristos.

Întrebarea 1: Care a fost motivația principală a primilor creștini în a mărturisi deschis Evanghelia lui Cristos?

……

……

……

Chiar și în secolul XXI sunt multe organizații care își trimit misionarii la popoare sau triburi care încă n-au primit mesajul lui Cristos. De multe ori, aceștia se pregătesc ani mulți pentru a învăța limbile noi ale triburilor sau popoarelor unde urmează să ajungă, ca apoi să le vestească în limba lor Evanghelia, sau chiar să traducă Biblia în acele limbi.

În România, noi trăim într-o regiune cu multe biserici evanghelice, într-o țară care s-a declarat în mare majoritate creștină (peste 90%). Avem multe locașuri de închinare unde oamenii pot auzi mesajul Evangheliei, publicații creștine, posturi de radio și televiziune, literatură creștină, lideri de opinie (clerici și laici) care luptă pentru valorile creștinismului, misionari (chiar din poporul nostru) care duc Evanghelia la alte popoare sau în zone mai sărace spiritual. Cu toate că avem atâtea privilegii, știm că și responsabilitățile cresc.

Exercițiu practic 1: Faceți o listă de responsabilități imediate ale creștinilor evanghelici în context românesc și european.

……

……

……

Ilustrație: Într-un raport intitulat *Spre convertirea Angliei*, realizat de o comisie numită de Arhiepiscopul de Canterbury și York și publicat în 1945, se vorbește de o „tăcere vinovată", cu referire la vinovăția creștinilor (clerici și laici) pentru încetarea răspândirii Evangheliei. Autorii raportului consideră că sunt patru factori majori care au determinat această tăcere: (1) creștinii nu au o motivație puternică pentru a vorbi oamenilor; (2) creștinii nu știu ce trebuie să spună; (3) creștinii nu sunt convinși că ei trebuie să vorbească; (4) creștinii nu sunt convinși că pot schimba ceva în societate, deoarece au uitat care este sursa puterii. Au trecut 80 de ani de la acest raport și astăzi vedem și mai clar ce fel de rezultate a avut această „tăcere vinovată", nu doar în Anglia, ci în toată „emisfera creștină" (Europa și America de Nord). Vedem azi clădirile bisericilor locale tot mai goale (unele sunt transformate in locuințe, depozite, săli de spectacol etc.), sau cu un auditoriu tot mai îmbătrânit. Vocea creștinilor e tot mai slab auzită la toate nivelurile societății, legile eludează valorile creștinismului, este tot mai la modă sa fii orice altceva decât creștin, presa urmărește cu ardoare greșelile creștinilor și „uită" să vorbească de lucrurile bune pe care creștinii le fac etc. Toate aceste consecințe și altele multe au apărut și datorită „tăcerii noastre vinovate".

INTERPRETAREA TEMEI

În pasajul nostru, dar și în întreaga carte FA, îi vedem pe ucenici gata să vorbească despre „nădejdea care este în ei" și să împlinească porunca Domnului în orice condiții. În pasajul menționat, îi găsim în Templu mărturisind în fața poporului după eliberarea miraculoasă din închisoare, înaintea marelui preot și a soborului și tuturor celor ce-i ascultau, atât la Templu, cât și în case. Numim această lucrarea drept lucrare de evanghelizare, adică ducerea veștilor bune a mântuirii prin Isus Cristos celor care n-au auzit de ea.

Conținutul evanghelizării
A evangheliza înseamnă a transmite veștile bune ale mântuirii. În Biblie găsim mai multe sensuri ale conceptelor de evanghelizare și evanghelist:

- Îi avem pe cei patru evangheliști, care au scris despre viața și lucrarea lui Isus Cristos. Ei nu s-au numit pe sine așa, ci au primit numele de-a lungul istoriei Bisericii.
- Găsim slujba de evanghelist, cu referire la un grup special de lucrători ai Bisericii (Efes. 4:11).
- Observăm lucrarea de evanghelizare ca metodă de a-i chema pe cei nemântuiți la pocăință.

Apostolii au evanghelizat evreii din vremea lor în sensul că le-au adus vestea bună a mântuirii prin Isus Cristos. Mai multe texte din FA ne arată ce anume vesteau acești apostoli.

Întrebarea 2: În textul din FA 5, care a fost conținutul mărturiei apostolilor înaintea soborului?

……

……

……

Metoda evanghelizării
Evanghelizarea este o lucrare a Bisericii, la îndemâna tuturor creștinilor. Duhul Sfânt i-a învățat pe primii creștini cum să evanghelizeze, adică cum să prezinte esența mesajului creștin la cei necreștini.

Felul în care primii creștini s-au apropiat de necreștini este important. Poate constitui un model pentru noi azi. Nu credem că principiile și metodele de evanghelizare au suferit schimbări majore de-a lungul istoriei Bisericii.

Exercițiu practic 2: Căutați împreună în cartea FA și scrieți în dreptul fiecărei metode de prezentare a Evangheliei cel puțin un pasaj unde găsim practicată metoda respectivă:

Predică în spațiu public: .....

Predică în templu/biserici/case: .....

Pledoaria de apărare în fața autorităților: .....

Dezbateri cu necredincioşii: .....

Mărturia vieții practice: .....

IMPLEMENTAREA TEMEI

Cum putem evangheliza mai bine pe cei nemântuiți? Ce pași să urmăm în a ne apropia de oameni? Cum să-i abordăm? Ce să le spunem?

Pașii evanghelizării
Cartea FA ne-a învățat următorii paşi practici:

1. Evanghelizare implică **prezența** noastră ca dovadă a unei vieți schimbate
Știm prea bine că oamenii se uită la felul în care trăim. Primul semnal e tras de morala şi etica noastră. Indiferent ce mesaj vom încerca să le dăm mai târziu va fi afectat de cum am trăit noi acel mesaj.

Acțiunile noastre sunt însă doar preambulul mesajului pe care-l vom proclama.

2. Evanghelizarea implică **proclamarea** mesajului Evangheliei
Când se va ivi ocazia (sau vom crea ocazia), să fim pregătiți de prezentarea verbală a mesajului Evangheliei, pe înțelesul celor de lângă noi.

Cu toate că proclamarea este absolut indispensabilă, doar simpla prezentare a Evangheliei nu e suficientă, deoarece nu garantează că mesajul transmis a fost şi înțeles de către receptor, astfel că mai avem nevoie de o etapă.

3. Evanghelizarea implică **persuasiunea**
În orice lucrare evanghelistică vor fi piedici. Cel rău va lucra direct sau indirect pentru a opri ca mesajul Evangheliei să ajungă la inima ascultătorilor. Trebuie să ai o puternică convingere lăuntrică şi o dorință plină de pasiune ca să nu te opreşti la toate piedicile.

> CONCLUZIA – un proces de evanghelizare completă trebuie să includă toate cele trei aspecte: **prezența** dă relevanță şi credibilitate **proclamării**, însă o proclamare fără un scop şi fără **persuasiune** nu are nici un sens.

Misiunea Bisericii este să se întrupeze în lume (**prezență**), astfel încât Evanghelia lui Cristos să fie comunicată cu eficacitate prin cuvinte și prin fapte (**proclamare**), avându-se în vedere scopul ca toți oamenii să devină ucenici fideli ai lui Cristos și membri responsabili ai Bisericii Sale (**persuasiune**).

Cazul evanghelizării personale

(1) Primul pas (**prezența**) este cel al întrupării Evangheliei, al prezenței între oameni, cu scopul de a crea punți de legătură. Pentru cei mai mulți dintre noi acesta este pasul cel mai greu și consumă mult timp și energie, însă fără el nu vom putea merge mai departe.

Sugestii practice:

- Fă-ți o imagine despre gradul de pregătire al celor din jur pentru Cristos;
- Fă cunoștință cu ei; încearcă să descoperi ce-i interesează, ce pasiuni au;
- Stabilește o relație care să se dezvolte în timp;
- Invită-i la tine acasă;
- Cultivă interese comune – faceți diverse lucruri împreună (concedii, excursii, vizionați filme);
- Folosește sărbătorile pentru a petrece timp împreună;
- Fii prezent la evenimentele importante din viața lor (aniversări, nunți, nașterea unui copil etc.);
- Fii la dispoziția celui rănit – fii gata să ajuți. *Pe oameni nu îi interesează cât de multe (sau ce) știi tu, până când nu află cât de mult îți pasă de ei*;
- Oferă-ți ajutorul ori de câte ori e nevoie;
- Sprijină relația prin a le oferi materiale pe care să citească sau să asculte.

(2) Al doilea pas (**proclamarea**) este cel al comunicării, al verbalizării mesajului Evangheliei.

Sugestii practice:

- Scrie-ți mărturia personală și fii gata oricând s-o spui altora; *Nu fi dezamăgit dacă nu vezi rezultate imediate!*
- Răspunde onest la orice întrebare legată de crezul tău și modul tău de viață;

- Folosește unelte de evanghelizare probate de alți creștini. De exemplu: Cele 4 legi spirituale (vezi Anexă);
- Citește și învață cum să comunici Evanghelia de la primii creștini;

Exercițiu practic 3: Citește pasajele din FA 8:26-40, 10:25-48, 16:28-34, 26:1-29 și apoi notează ideile care crezi că-ți pot folosi în evanghelizarea personală.

……

……

……

……

……

……

(3) Pentru pasul al treilea (**persuasiunea**), citește, meditează și notează idei din rugăciunea Bisericii menționată în FA 4:24-30.

……

……

……

Prezentăm acum o listă a cauzelor pentru care mulți creștini nu fac evanghelizare:

- Se consideră o lucrare ce revine doar slujitorilor duhovnicești ai Bisericii;
- Nu este privită drept o prioritate a Bisericii;
- Izolarea Bisericii și înstrăinarea de problemele oamenilor;
- Frica de a fi respins;
- Lipsa ideilor în a mărturisi coerent Evanghelia;
- Teama de a nu ști să răspunzi unor întrebări;
- Îngrijorarea de a nu ofensa;
- Frica de eșec;
- Nesiguranța în prezentarea mesajului;

- Îndoiala că Duhul Sfânt te va învăța ce să spui și cum să spui;
- Nevrednicia din pricina propriei imperfecțiuni;
- Sentimentul de insuficiență;
- Motivație personală scăzută;
- Îndoiala că Dumnezeu va schimba viața celuilalt.

Întrebarea 3: Care din cauzele de mai sus recunoşti că sunt problematice pentru tine?

……

……

……

Întrebarea 4: Cum crezi că ai putea trece personal peste aceste piedici în evanghelizare? Ai avea nevoie de ajutor?

……

……

……

Exercițiu practic 4: Discutați în ce măsură invitarea prietenilor (inclusiv familii) la întâlnirea grupului de părtășie ar fi o unealtă funcțională pentru evanghelizare și ce vă propuneți să faceți în mod concret în această privință

……

……

……

Câteva **observaţii complementare** legate de lucrarea de evanghelizare în Biserica Primară:

- Biserica Primară era deschisă călăuzirii Duhului Sfânt;
- Biserica Primară a făcut din evanghelizare prioritatea ei nr. 1;
- Biserica Primară a arătat o adâncă compasiune pentru oamenii fără Cristos;

• Biserica Primară respingea orice formă de sincretism;
• Biserica Primară nu se baza doar pe predicatori, ci fiecare membru trebuia să fie un martor pentru Cristos;
• Pentru Biserica Primară, clădirile aveau rol pur funcțional;
• Pentru Biserica Primară, mesajul Evangheliei era prezentat natural și spontan;
• Pentru Biserica Primară, evanghelizarea însemna a căuta oamenii, a le vesti Evanghelia și a face ucenici;
• În perioada Bisericii Primare, Evanghelia a ajuns în dezbaterile filozofice și teologice ale vremii;
• În perioada Bisericii Primare, consemnăm convertire ale unor comunități întregi;
• În perioada Bisericii Primare, cel mai mare impact a fost datorită comuniunii între creștini.

NOTIȚE

NOTIȚE

NOTIȚE

Lecția 6

PREDICAREA ÎN BISERICA PRIMARĂ

Textul biblic: Faptele Apostolilor 13:16-41

Introducere
În centrul închinării Bisericii este predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Nu alte activități, ci predicarea! A predica înseamnă a proclama cu putere un adevăr biblic. Creștinismul crede că are adevărul care poate schimba viața unui om și viața societății. Acest adevăr, centrat pe persoana și lucrarea lui Isus Cristos, trebuie transmis mai departe, din generație în generație, așa cum a fost scris și păstrat de Biserică în paginile Sfintelor Scripturi.

Răspândirea Bisericii a avut mai multe cauze determinante. Una dintre ele a fost predicarea apostolică. Chiar după Ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt s-a coborât cu putere peste cei adunați la Ierusalim, printre primele acțiuni ale apostolilor lui Isus Cristos a fost predicarea Veștilor Bune ale mântuirii. Întreaga carte FA este impregnată de exemple de predici, ca un semn al planului divin.

Vom studia acum despre rolul predicării Cuvântului în răspândirea Bisericii.

IMPORTANȚA TEMEI

Cartea Faptele Apostolilor (FA) ne oferă informații generoase despre **predicarea** apostolilor în Biserica Primară. Unele texte ale predicilor sunt mai lungi, altele mai scurte. Primii creștini stăteau la picioarele apostolilor și ascultau învățătura și predicile lor. În Fapte 4:33 citim că „apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus." Aceasta înseamnă că în centrul mărturisirii lor era persoana și lucrarea lui Cristos, iar forma de mărturisire era proclamatoare. Apostolii făceau

minuni în Templu (5:12), iar ei se identificau drept martorii lui Isus Cristos (5:32). Chiar sub amenințare, ei au continuat să învețe poporul, iar după eliberarea miraculoasă din temniță, apostolii vesteau mai cu îndrăzneală Evanghelia lui Isus Cristos (5:42).

Pe lângă predicare, apostolii **învățau** din Cuvânt. Însă, lucrarea principală revenea propovăduirii (6:2). Nici persecuția nu i-au oprit de la această lucrare (8:4). La început, predicarea o făceau principalii apostoli, Petru și Ioan. Începând cu FA 13, îl găsim mai mult pe apostolul Pavel în centrul predicării. El predica în sinagogi, uneori chiar zilnic (17:2,11). La Efes, de pildă, a avut dezbateri cu evreii în sinagogă timp de trei luni, apoi a învățat separat timp de doi ani (19:8-10). Chiar sub arest, Pavel a continuat să predice Cuvântul.

Este clar, așadar, că în centrul activității Bisericii Primare stătea predicarea Cuvântului. Abundența de texte inserate de Luca susține ideea.

Toți acești predicatori au primit o chemare specială de la Dumnezeu. Pentru că nu oricine era chemat să predice Cuvântul. Unii au fost puși deoparte pentru diaconie (FA 6), iar alții pentru învățătură și evanghelizare (FA 13). Biserica a făcut de la început această diferență, pe care trebuie să o menținem și azi, după 2000 de ani.

Întrebarea 1: Care crezi că sunt principalele criterii în alegerea unui predicator?

……

……

……

INTERPRETAREA TEMEI

Ce anume predicau apostolii? Ce stil foloseau pentru predicare? Ce conținut aveau predicile lor?

Vom învăța de la primii predicatori ai Bisericii despre diversitatea stilurilor de predicare, dar și despre conținutul neschimbat al predicilor lor.

Predicarea lui Petru (FA cap. 2 și 3)
Prima predică din Biserică este și cea mai cunoscută. După coborârea Duhului cu semne, puteri și minuni, apostolul Petru a început o predică de apărare și de proclamare. Motivația lui Petru era dată de acuza și batjocura unora la adresa acestei lucrări supranaturale. Petru pornește de la împlinirea profeției lui Ioel. Vrea să le atragă atenția celor prezenți că acolo, sub ochii lor, avea loc împlinirea unei mari făgăduințe: revărsarea Duhului lui Dumnezeu cu mari semne și minuni. Unul dintre semnele profețite îl viza pe Mesia. El, în persoana lui Isus din Nazaret, a făcut minuni, semne și lucrări pline de putere (2:22). Acest Isus, însă, a fost omorât de oameni, dar conform planului divin. El a înviat apoi, iar apostolii sunt martorii Lui (2:32). Predica lui Petru a avut urmări neașteptate. Mii de oameni au fost „străpunși în inimă" și au cerut călăuzirea de la apostoli.

A doua predică a lui Petru este în FA 3:12-26, după vindecarea ologului din naștere. Conținutul predicii este credința în vindecare în Numele lui Isus. Referințele lui Petru sunt la cântecele Robului Domnului din Isaia 52 și 53, în contextul suferinței. Împlinirea profeției se desfășura sub ochii celor prezenți. Robul care a suferit este Același cu Robul care a murit și oricine crede în El poate fi tămăduit. Predica lui Petru este o chemare la pocăință și credință (3:19).

Două predici, același predicator.
- Sursa predicilor lui era Isus Cristos.
- Susținerea argumentelor în predică venea din profeții.
- Scriptura se explica cu Scriptura.
- Scopul predicilor era pocăința și credința.

Iată o mostră de predică solidă și eficientă! Astfel de predici binecuvântează Dumnezeu cu puterea Duhului Său și cu rod în sufletele oamenilor.

Predicarea lui Ștefan (FA 7)
Predica lui Ștefan, primul martir al Bisericii, era o apărare față de acuzele care i s-au adus pe nedrept, cum că ar fi vorbit contra rânduielilor evreiești. În predică, el îl amintește pe Moise și pe David, care au prevestit venirea

lui Mesia. A interpretat în fața liderilor evrei texte din Scripturi pentru a dovedi că Isus era Mesia profețit, Cel neprihănit „pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât" (7:52). Cuvintele lui Ștefan au produs tulburare în ascultători, care, în final, l-au omorât și pe el, așa cum L-au omorât pe Isus.

Mai mult, predica lui Ștefan era polemică. Era, de fapt, un atac la idolatria din popor și la imoralitatea liderilor lui. Cuvintele lui Ștefan însă nu pătrundeau în inima ascultătorilor, pentru că inima lor era împietrită. Față de predicile lui Petru, adresate credincioșilor simpli, predica lui Ștefan se adresa liderilor spirituali.

O predică directă, radicală, cu urmări dramatice. Reținem, așadar, că unele predici pot să se izbească de inimi pietrificate, care pot duce la refuz virulent.

Predicarea lui Pavel (FA 13:16-41)
Pavel predicase evreilor în sinagogă din Antiohia Pisidiei (FA 13), păgânilor din Listra (FA 14) și grecilor din Atena (FA 17). Acum, fiind în sinagoga din Antiohia Pisidiei, apostolul Pavel a predicat ca pentru evrei. O predică ce însuma istoria mântuirii de la Moise la Cristos. Metoda lui Pavel este precisă: acomodarea ascultătorilor cu datele istorice, ca să facă loc adevărului metaistoric. Multe citate din Scripturi, iar în centru introduce mesajul cristocentric. Ca de fiecare dată, Pavel nu se lasă intimidat de diversitatea religioasă a ascultătorilor și predică învierea. În final, face apel la credința în Cristos și, implicit, în promisiunea iertării păcatelor. Predica are tentă agresivă spre sfârșit, dar sprijinită de texte profetice. Predica lui Pavel a impresionat, pentru că a fost solicitat să predice din nou.

Comentariu suplimentar
Pavel stă în mijlocul audienței ca un orator grec, deschide prelegerea foarte familiar, iar predica urmărește clar o structură. Schița arăta cam așa:

(1) Introducerea (*exordium*), pentru a capta atenția.
(2) Teza (*propositio*), arată scopul discursului – ca să-L facă cunoscut atenienilor pe Dumnezeul Necunoscut.
(3) Argumentul (*probatio*, v. 24-29), unde explică scopul.
(4) Apelul (*prereroratio*, v. 30-31), rugămintea ca audiența să ia o decizie – pocăința.

> Retorica de acest gen are un scop premeditat, de aceea atenienii au fost atraşi să asculte acest mesaj. Pavel aplică intenționat tehnici retorice apreciate de greci, cum ar fi insinuarea şi ironia. Mai mult, Pavel apelează la limbajul şi ideile contemporanilor greci, în special filozofii stoici, pentru a asigura punctul de contact cu ascultătorii, chiar citează din poeți păgâni. Toate tehnicile oratorice construiau un pod de legătură cu ascultătorii, fără a altera sistemul de credință al lui Pavel.

Stilul de predică seamănă cu al lui Petru, dar forța argumentelor din Scripturi pare să fie mai puternică la Pavel. Simți tăişul Cuvântului de fiecare dată când este articulat de Pavel. Descoperim, de asemenea, că apostolul Pavel era mai sistematic în prezentare, un stil asemănător rabinilor din avele vremuri.

Conținutul predicilor lui Pavel se va schimba în timp, atunci când trebuie să depună mărturie publică despre credința lui (FA 22, 24, 26). Va vorbi ceva mai mult despre el, dar cu dorința de a ajunge mai uşor la inima ascultătorilor. Când avea în fața lui doar demnitari romani, mărturia personală inserată în predică cântărea mult. De aceea, predicile acestea se mai numesc predici de tip misionar sau evanghelistic. Chiar dacă nu se încheie cu o chemare, ele și-au atins scopul: mărturisirea lui Isus Cristos la Neamuri.

Predicarea evanghelistică este o întâlnire cu Dumnezeu, nu o informație despre Dumnezeu! Înseamnă să ajuți oamenii să audă ceva de la Dumnezeu, nu de la tine.

> Billy Graham a spus: „Singurul meu scop în viaţă este să-i ajut pe oameni să găsească o relaţie personală cu Dumnezeu, care, cred eu, vine prin cunoaşterea lui Cristos.”

Întrebarea 2: Ce rol au predicile evanghelistice într-o închinare clasică a Bisericii? Sunt ele mai potrivite într-un alt context decât cel bisericesc?

……

……

……

IMPLEMENTAREA TEMEI

Predicarea Cuvântului este un mijloc al harului. Duhul Sfânt l-a dat spre folosul tuturor. Predicarea se folosește în închinarea bisericilor locale, dar și în afara ei. Apostolii au predicat uneori Cuvântul cu scopul apărării credinței creștine. Mai des, însă, credem că ei au predicat cu scopul proclamării credinței creștine. Predicarea este necesară și pentru apologetică, dar mai ales pentru învățătură, misiune și evanghelizare.

Predicarea și evanghelizarea
Pavel scrie că predicatorul împrăștie o mireasmă: ori de moarte, ori de viață (2 Cor. 2:15-16). Noi dorim ca oamenii nemântuiți să ajungă la credință, dar Dumnezeu are nevoie de noi pentru aceasta.

În Rom. 10:14-17, apostolul ne arată logica unui astfel de proces. Ordinea propusă de Pavel:

- Trimiterea
- Propovăduirea
- Auzirea
- Credința
- Chemarea

Ca oamenii să cheme Numele lui Dumnezeu, ei trebuie să aibă credință. Nu poți avea însă credință dacă nu auzi Cuvântul. Cuvântul, deși există la îndemână, trebuie predicat de cineva. De cine? De cei trimiși de Dumnezeu! Iată cum predicarea este necesară în procesul mântuitor. Nu predicarea e decisivă în mântuire, dar este folositoare. Omul ascultă predica, dar Dumnezeu continuă lucrarea în inima omului. Cuvântul predicat este împuternicit de Duhul Sfânt, care preia cuvintele predicatorului și le dă sens pentru ascultător. De aceea, în credința noastră, afirmăm clar principiul: credința vine în urma auzirii.

Biserica a pus deoparte predicatori, a trimis misionari și evangheliști, ca cei nemântuiți să poată auzi Cuvântul adevărului. Ce a făcut Biserica la început, facem și noi azi.

Exercițiu practic 1: Împărtășiți în grup una sau două experiențe personale care să se refere la felul în care o predică v-a afectat pozitiv viața.

……

……

……

……

……

……

Predicarea astăzi s-a schimbat. Poți urmări oricând vrei diverşi predicatori pe internet. Poți compara şi poți alege. Se solicită predici contextualizate şi mai concise. Stilurile nu sunt clare, ci mai degrabă combinate. Nu apelează doar la raționea sau doar la inimă, ci la amândouă în același timp.

Întrebarea 3: Ce sugestii ai avea pentru predicatorii bisericii tale ca să-și îmbunătățească predicarea?

……

……

……

……

……

……

ZECE PAȘI DE LA TEXT LA PREDICĂ

Extras adaptat din Sidney Greidanus, *Preaching Christ From Daniel: Foundations for Expository Sermons*

1. Selectează textul de predică

Selectează textul de predică cu un ochi la nevoile adunării. Textul trebuie să fie o unitate literară și să conțină o temă vitală.

2. Citește textul în contextul lui literar

Citește și recitește textul în contextul lui, apoi așterne pe hârtie întrebările inițiale.

3. Dă o structură textului

În textul biblic (ebraic/aramaic sau grecesc), notează afirmațiile majore, afirmațiile secundare, intriga centrală, scene și alte structuri literare. Marchează unitățile majore cu titluri și referințe din text.

4. Interpretează textul în cadrul lui istoric

a. Interpretarea literară;
b. Interpretarea istorică;
c. Interpretarea doctrinară (teocentrică).

Revizuiește-ți concluziile cu ajutorul unor comentarii bune.

5. Formulează tema, scopul și nevoile practice ale textului

a. Formulează tema textului într-o scurtă afirmație care însumează mesajul textului pentru ascultătorii originari: subiect și predicat. Ce spune textul?
b. Formulează scopul autorului pentru ascultătorii originari. Ce face textul? Vrea autorul să convingă, să motiveze, să alerteze, să urgenteze, să mângâie? Fii specific.
c. Formulează nevoia pe care o are autorul în vizor – întrebarea din spatele textului.

6. Caută să înțelegi mesajul în contextul canonului biblic și a istoriei răscumpărării

a. Interpretarea canonică: interpretează mesajul în contextul întregului canon;

b. Interpretarea răscumpărătoare-istorică: caută să înțelegi mesajul în contextul istoriei mântuirii lui Dumnezeu de la creație la noua creație;
c. Interpretarea cristologică: caută (1) progresia în planul răscumpărării în istorie; (2) tensiunea împlinire/promisiune, (3) tipologii, (4) analogii, (5) teme desfășurate, (6) referințe din Noul Testament și (7) contraste.

7. Formulează tema, scopul și nevoile practice ale predicii.

a. Ideal, tema predicii tale va fi aceeași cu tema textului (pasul 5a). Dacă însă pasul 6 forțează o schimbare, stai cât mai aproape de tema textului. Tema ta va ghida în special dezvoltarea cuprinsului predicii.
b. Scopul tău trebuie să fie în armonie cu scopul autorului (pasul 5b) și să se potrivească cu tema predicii. Scopul tău va ghida stilul predicii și conținutul concluziilor.
c. Clarifică nevoia căreia vrei să i te adresezi. Nevoia trebuie să fie similară celei intenționate de autor. Nevoia va da informații despre conținutul introducerii tale.

8. Selectează o formă potrivită pentru predică

Selectează o formă a predicii care respectă forma textului (dacă este didactic sau narativ, deductiv sau inductiv) și care atinge scopul predicii.

9. Pregătește schița predicii

Dacă e posibil, urmează cursul textului (pasul 3) în conținutul predicii. Punctele principale, derivate din text, sprijină tema. Introducerea trebuie să expună nevoia. Concluzia trebuie să consolideze scopul.

10. Scrie predica într-un stil oral

În timp ce scrii mesajul, rostește-l și cu voce tare. Scrie în stil oral, folosind afirmații scurte, cuvinte vii, nume și verbe clare, la timpul prezent, cu imagini și ilustrații.

NOTIȚE

NOTIȚE

NOTIȚE

Lecția 7

CONTEXTUALIZAREA MESAJULUI EVANGHELIEI

Textul biblic: Faptele Apostolilor 17:15-34

Introducere

Misiunea Bisericii este de a propovădui Evanghelia într-un mod accesibil tuturor oamenilor. Aceasta înseamnă, în primul, rând, contextualizarea **mesajului**. Pentru aceasta, trebuie să îți înțelegi auditoriul și poziția lui față de Evanghelie. Urmează alegerea unui limbaj care să poată fi înțeles de cei din afara contextului tău și alegerea unei metode adaptate ascultătorilor vizați. Orice lucrare de misiune și evanghelizare trebuie să țină cont de împrejurări, de oameni, de cultură. Problema, așadar, nu este să facem Evanghelia relevantă, deoarece ea este în sine relevantă; dificultatea este ca noi să fim relevanți.

Vom învăța în această lecție cum să contextualizăm mesajul Evangheliei pentru a-l face eficient. Ai mesajul, ce faci cu el? Ai ținta mesajului, cum te adaptezi? Ai diferite circumstanțe, cât ții cont de ele?

IMPORTANȚA TEMEI

Importanța mesajului Evangheliei pentru Biserica Primară

Primii creștini s-au identificat drept martori sau mărturisitori ai lui Cristos. Își trăiau viața în părtășie cu Dumnezeu și unii cu alții, dar nu s-au mulțumit cu a rămâne împreună. De la început, ei au misionat împreună. După o perioadă scurtă de stat în Ierusalim, ca urmare a prigoanei, creștinii s-au împrăștiat prin părțile Iudeei și ale Samariei (FA 8:1). Împrăștierea a declanșat propovăduirea (8:4). Această lucrare nouă a fost numită **vestirea Evangheliei** (8:25).

Textul ales pentru studiu relatează vestirea Evangheliei de către apostolul Pavel chiar în centrul intelectual al lumii de atunci, la Atena. Felul în care a contextualizat apostolul mesajul este o demonstrație de evanghelizare și apologetică creștină. Cu atenție, Pavel intră în mintea filozofilor atenieni pentru a face loc esenței Evangheliei. Pornește de la revelația naturală ca să ajungă la revelația supranaturală. Scopul lui era să-L prezinte pe Cristos Domnul și credința în El. Reacțiile au fost diferite, însă scopul a fost atins.

Ce putem deduce de aici și din alte pasaje evanghelistice din FA?

Mesajul primilor creștini era:

(1) Cristocentric – adică, se concentra asupra persoanei și lucrării lui Cristos. Mesajul lor nu viza o filozofie de viață sau un sistem moral, ci o persoană: Isus Cristos. Atât de central era Cristos în viața și mesajul lor, încât și-au câștigat chiar și o poreclă: ***creștini*** (urmașii lui Crestus). FA 11:26 – „pentru prima dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini în Antiohia".

(2) Flexibil – adică, deși esența mesajului era neschimbabilă, forma în care prezentau mesajul varia. Când au mers la neamuri, primii evangheliști s-au angajat într-o serioasă lucrare de traducere, nu atât a cuvintelor, cât a ideilor. De pildă, nu au început să citeze din Vechiul Testament, ci au folosit imagini sau ilustrații diverse prin care puteau comunica mai ușor (FA 14:8-18).

(3) Conturat – adică, deși alegeau forme de propovăduire a Evangheliei diferite, ei nu-i compromiteau conținutul. Cu toate că foloseau orice cale pentru a-L prezenta pe Cristos, toate aceste căi conduceau direct la Cristos. Nu există nici un indiciu de compromis pe bază de sincretism. De pildă, la Atena, apostolul Pavel s-a folosit de concepte filozofice grecești ca o cale de dialog pentru a ajunge la miezul Evangheliei: pocăința (FA 17). În propovăduire, flexibilitatea și fermitatea pot merge mână în mână.

În concluzie, Biserica Primară își cunoștea mesajul cristocentric, și-a luat libertatea de a propovădui acest mesaj în mod creativ, dar nu i-a compromis unicitatea și puterea.

Întrebarea 1: Unde crezi că greșesc unii dintre creștinii de astăzi atunci când vestesc Evanghelia?

……

……

……

Importanța mesajului Evangheliei pentru Biserica contemporană

Același mesaj al primilor creștini trebuie propovăduit și astăzi. Evident, cultura diferă, așteptările diferă. Cum să prezinți același mesaj într-un mediu diferit? Cum să ajungem la mintea și inima oamenilor din secolul XXI cu un mesaj din secolul I?

În principiu, regulile expuse mai sus rămân valabile și azi. Mesajul trebuie să fie clar în conținut, flexibil în comunicare și conturat în comparație cu alte mesaje.

Pentru aceasta, să nu uităm două aspecte:

- Să nu uităm că oamenii expuși la mesajul Evangheliei nu vor înțelege imediat Evanghelia. Foarte rar când vezi rezultate imediate. Pericolul este să crezi că a vorbi e totuna cu a fi înțeles.

- Să nu uităm că o schimbare a gândirii implică un proces. Convingerea este o călătorie. Mai ales astăzi, cu accesul liber la informație, oamenii vor să verifice orice.

Aceasta ne face să căutăm modalități de comunicare a Evangheliei cât mai relevante pentru ascultătorii de azi. Cercetătorii în domeniul misiologiei ne atrag atenția la două criterii practice de care să ținem cont:

(1) Înțelegerea tiparelor de gândire ale ascultătorilor actuali

(2) Transpunerea mesajului Evangheliei în limbajul actual

De aceea, trebuie să studiem mentalitatea oamenilor de azi și modul în care ei percep mesajele religioase. Să nu fim interesați doar în a fi auziți, ci dacă auzirea duce la ascultare. Modul de propovăduire poate face diferența.

Întrebarea 2: Care sunt cele mai mari piedici în limbajul prezentării Evangheliei? Dați exemple.

……

……

……

Întrebarea 3: Când putem ști dacă am comunicat corect Evanghelia? Scrieți câteva idei practice în grup.

……

……

……

INTERPRETAREA TEMEI

Cartea FA se adresează în special necreștinilor. Ei trebuiau să înțeleagă cine sunt creștinii, cum au apărut, ce cred, ce valori au. Apostolii s-au adresat în vorbirile lor mai cu seamă evreilor, grecilor și romanilor.

Cazul 1: Predica lui Petru de Ziua Cincizecimii (FA 2) explica **evreilor** cine este Isus din perspectiva profețiilor vechi-testamentare.

Cazul 2: Predica lui Pavel la Atena (FA 17) explica **grecilor** cine este „Dumnezeul Necunoscut" prin a apela la gândirea filozofică grecească a vremii. Pentru că ei nu erau evrei, Pavel nu apelează la Vechiul Testament, pe care probabil cei mai mulți nu-l citiseră.

Mesajul Evangheliei era pregătit și îmbrăcat potrivit cu contextul ascultătorilor din Atena.

Cazul 3: Apologetica lui Pavel înaintea conducătorilor **romani** (FA 24-26) ținea cont de sistemul legislativ roman și de cultura romană de atunci. Partenerii de dialog ai lui Pavel erau diferiți acum. Acuzele la adresa lui și a creștinilor trebuiau a fi demontate printr-o altfel de strategie decât în fața evreilor sau grecilor.

În fiecare caz, apostolii au folosit o altă metodă de propovăduire sau apărare a Evangheliei. Au contextualizat Evanghelia ținând cont de oameni, circumstanțe, cultură. La fel trebuie să procedăm și noi azi. Avem nevoie de călăuzirea Duhului și de înțelepciune pentru a putea ajunge la inima ascultătorilor.

Nu uita: Evanghelizarea se învață! Cu cât studiezi mai atent contextul, cu atât vei fi mai eficient în evanghelizare.

Exercițiu practic 1: Încercați să creionați un portret al ascultătorului de astăzi:

- Ce fel de filozofie de viață are el?
- Ce fel de așteptări religioase are el?
- Ce scuze în ascultarea Evangheliei ar invoca?

……

……

……

……

……

……

IMPLEMENTAREA TEMEI

Studiul cărții FA ne învață cum să prezentăm Vestea Bună a mântuirii în zilele noastre. Ce lecții practice putem desprinde pentru aplicație?

Pași practici în evanghelizare:

1. Să înțeleg ce cred!

Nu porni într-o misiune sau într-o evanghelizare fără să știi exact ce crezi! Pe teren vei întâlni o mare diversitate de situații în care ți se vor pune întrebări despre credința ta. De aceea, înainte de orice, studiază Biblia, Mărturisirea de credință, crezul creștin, citește cărți care să te ajute la a da un răspuns pertinent celor ce vor avea întrebări.

2. Să înțeleg oamenii!

Cine sunt cei la care mergi cu Evanghelia? Ce știi despre ei? Ce întrebări au? Pune-te în situația lor și întreabă-te ce așteptări au ei de la tine. Iar când ei acceptă dialogul, apreciază-i, lasă-i să întrebe, să vorbească, să fie liberi în comunicare. Așa vei ajunge la mintea lor și la inima lor.

3. Să caut puncte de contact!

Toți oamenii au ceva în comun. Într-o lucrare misionară sau evanghelistică, caută acel teren comun, unde să puteți dialoga. Pot fi obiceiuri comune, prieteni comuni, încercări comune... De aici poți porni la a căuta puncte de contact cu mesajul Evangheliei. De pildă, oamenii se văd păcătoși și au nevoie de iertare, sau suferă și au nevoie de încurajare.

4. Să mă fac înțeles!

După ce ai stabilit punctele de contact, e momentul să te faci înțeles! Folosește un limbaj simplu, pe înțelesul ascultătorului. Ca și Domnul Isus și apostolii Lui, caută ilustrații simple, care funcționează ca ferestrele la o casă. Marile adevăruri pot fi spuse și în cuvinte simple. Prezintă tot miezul Evangheliei: un Dumnezeu Creator care a făcut omul după chipul Său, dar omul a căzut în păcatul neascultării, de aceea trebuia ca Dumnezeu să conceapă un plan de mântuire. Singura variantă a fost ca Fiul Lui să-Și

dea viața ca răscumpărare pentru noi. Mântuirea este prin a accepta acest adevăr, a crede în Isus Cristos și a trăi în sfințenie ca El.

5. Să nu fac niciun compromis!

Indiferent de cum vor decurge discuțiile cu cei interesați de mesajul Evangheliei, să nu faci niciun compromis. Nu uita că scopul tău este să prezinți Evanghelia ca omul să ia o decizie. Evită un dialog lung, ineficient. Întotdeauna provoacă la o decizie personală. Nu există altă cale, nu există alt Nume! Doar relația personală cu Isus Cristos te poate mântui.

6. Să nu mă las!

Chiar dacă rezultatele nu sunt imediate, să nu cedezi! De multe ori, Cuvântul sădit în minte și inimă vor aduce rod mai târziu. Dumnezeu nu ne cere să avem succes, ci să fim credincioși! Citește mai mult, roagă-te mai cu foc, aleargă cu folos!

Întrebarea 4: Care dintre acești pași crezi că este cel mai dificil? De ce?

……

……

……

Aplicație: Două persoane din grup să joace rolul unui creștin și, respectiv, a unui necreștin, într-un dialog cu tema: *Este nevoie de mijlocirea sfinților pentru mântuire?* Ceilalți să noteze argumentele fiecăruia și tragă o concluzie comună legată de metoda de evanghelizare.

……

……

……

……

……

……

Cântare:

1. Totdeauna pe-a Domnului cale
Au fost lacrimi şi-au fost spini destui,
Dar acei ce-au urmat voii Sale,
Trebuit-au să-I semene Lui.

R: Când în cerul slăvit vom sosi,
Chiar Isus Hristos ne va primi;
Orice lacrimă El o va şterge,
Când în cerul slăvit vom sosi.

2. Lumea nu i-a iubit niciodată
Pe cei ce lui Hristos I-au slujit,
Ci cu-o ură mereu ne-mpăcată
I-a hulit, i-a lovit, i-a zdrobit.

3. Dar cu ochii-aţintiţi la răsplată,
Din răbdarea Golgotei primind,
Cei aleşi n-au cârtit niciodată,
Ci-au trăit, şi-au murit biruind.

4. Nu-i la fel pentru toţi încercarea,
Nici nu-i vremea la toţi într-un fel,
Însă toţi într-un fel au chemarea
La un preţ de dureri pentru El.

5. Tu fii tare că-n ziua-ncercării
   E alegerea ta pentru har,
   Strălucit eşti în haina ocării
   Când te urci răbdător pe Calvar.

6. Iar prin moarte-nmiit vei culege
   Răsplătirea cerescului zel,
   Căci mereu astfel Domnul Şi-alege
   Pe acei ce sunt vrednici de El.

NOTIȚE

NOTIȚE

NOTIȚE

BIBLIOGRAFIE

- *** *Evanghelizarea și consolidarea credinței*; Dallas: BEE International, 1992.
- *** *Unelte pentru evanghelizarea personală*; Dallas: BEE International, 1992.
- Octavian D. Baban, *Noul Testament și principiile dinamicii relațiilor în Biserică*; București: Ed. Universitară, 2009.
- James Montgomery Boice, *Fundamente ale credinței creștine*; Oradea: Editura Institutului Biblic Emanuel, 2000.
- Paul Enns, *Manual teologic*; Oradea: Ed. Casa Cărții, 2005.
- Wayne Grudem, *Teologie sistematică. Introducere în doctrinele biblice*; Oradea: Ed. Făclia, 2004.
- Millard J. Erickson, *Teologie creștină*; Oradea: Ed. Cartea Creștină, 2004.
- Jacob Jervell, *The Theology of the Acts of the Apostles*; Cambridge: Cambridge University Press, 1996.
- Alister E. McGrath, *Apologetică, pur și simplu. Cum să îți prezinți credința*; Arad: Ed. Newordpress, 2012.
- David G. Peterson, *The Acts of the Apostles*; Grand Rapids: Eerdmans, 2009.
- John R.W. Stott, *The Message of Acts*; Leicester: IVP, 1990.

Biserica
Creștină
Baptistă
Metanoia
2016